

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

Δελτίο Επικοινωνίας Μελών Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας "Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ"

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ "Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ"

Πειραιώς 4, Αθήνα 104 31 • τηλ.: 210 5238158 • ΚΩΔ. 2532 • email: agia.triada@kaloskopi.gr • www.kaloskopi.gr
(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤ' • ΧΡΟΝΟΣ 46ος • ΤΕΥΧΟΣ 195 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

Αναστολή Γενικής Συνέλευσης και Εκλογών του Συνδέσμου ένεκα των μέτρων αντιμετώπισης της πανδημίας (COVID-19)

Συνεχίζει να ταλαιπωρεί τη χώρα μας η πανδημία που προκλήθηκε από τον κορωνοϊό SARS-CoV-2 και αναγνωρίστηκε για πρώτη φορά στην πόλη Ουχάν της Κίνας, τον Δεκέμβριο του 2019. Μέχρι τις 25 Δεκεμβρίου 2020 έχουν επιβεβαιωθεί στη χώρα μας, 134.852 κρούσματα και έχουν σημειωθεί 4.507 θάνατοι από τη νόσο. Μάθαμε να ζούμε με μάσκα, χωρίς κοινωνικές επαφές,

τα παιδιά χωρίς το περιβάλλον του σχολείου, πολλοί εργαζόμενοι μακριά από τον χώρο εργασίας τους και με πολλές άλλες καινοτομίες περιμένοντας την άνοιξη του 2021 που θα έχουν αρχίσει να αποδίδουν οι εμβολιασμοί και θα επανερχόμαστε σταδιακά... στην φυσιολογική ζωή μας. Χαρακτηριστικό της κρίσης, είναι η χαλάρωση των κοινωνικών σχέσεων, γεγονός που οδηγεί σταδιακά σε αποξένωση των ανθρώπων και θα πρέπει με κάθε τρόπο να το αποτρέψουμε. Για την ιστορία (που επαναλαμβάνεται) και στην πανδημία της ισπανικής γρίπης (1918 -1920), που προκάλεσε 50 εκατομμύρια νεκρούς, χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά η μάσκα ως μέτρο προστασίας. Και τότε, όπως και σήμερα, η μάσκα ήταν υποχρεωτική. Η πανδημία δεν άφησε ανεπηρέαστη και την ομαλή λειτουργία του Συνδέσμου. Με τα έκτακτα μέτρα προστασίας της δημόσιας υγείας, από τον κίνδυνο περαιτέρω διασποράς του κορωνοϊού (COVID-19), που εφαρμόστηκαν από το Σάββατο 7 Νοεμβρίου 2020 με την Κοινή Υπουργική Απόφαση 71342, (ΦΕΚ 4899/6-11-2020) και μέρος αυτών συνεχίζει και σήμερα, ανεστάλησαν πολλές από τις δραστηριότητες του Συνδέσμου, όπως συσκέψεις, συγκεντρώσεις,

συνέλευση, εκλογές, έκδοση ημερολογίου 2021. Με νεότερη διάταξη, άρθρο 54 του Νόμου 4753, (ΦΕΚ 227/17-11-2020) παρατάθηκε η θητεία των διοικητικών συμβουλίων και των λοιπών καταστατικών οργάνων των πολιτιστικών, αθλητικών, φιλανθρωπικών και άλλων σωματείων και συλλόγων, που λειτουργούν σύμφωνα με το άρθρο 78 του Αστικού Κώδικα, αρχικά μέχρι 31-12-2020

και με δυνατότητα παράτασης μέχρι τεσσάρων (4) μηνών ακόμη, αφού εξακολουθεί να υφίσταται κίνδυνος διασποράς του ιού. Με βάση τις παραπάνω νομοθετικές προβλέψεις, οι εκλογές και πιθανόν η Γενική Συνέλευση, μεταφέρονται (αν οι υγειονομικές συνθήκες το επιτρέψουν), για τέλος Απριλίου του 2021 ή και αργότερα. Πολλές ήταν οι αλλαγές στη ζωή μας αυτή την περίοδο. Μάθαμε να ζούμε με lockdown (απαγόρευση κυκλοφορίας), delivery (παράδοση κατ'οίκον - διανομή υλικών κυρίως τροφίμων) και take away (παραλαβή παραγγελίας από το κατάστημα), τηλεκπαίδευση, τηλεδιασκέψεις και πολλές άλλες καινοτομίες. Διαφορετικές γιορτές Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς ζήσαμε φέτος, μακριά από τα χωριά μας, μακριά από τους συγγενείς και φίλους μας, με απαγόρευση κυκλοφορίας, κλειστές εκκλησίες, κλειστά μαγαζιά, χωρίς εξορμήσεις στην αγορά, χωρίς κοινωνικές γιορτές και εκδηλώσεις. Γενικά ήταν, γιορτές περιορισμών.

Χριστούγεννα και γιορτές δυστυχώς μακριά από το χωριό μας...

Μακάρι να περάσει η πανδημία και... εδώ θα 'μαστέ για να γιορτάσουμε ... του χρόνου διπλά!

Έφτασε στην Ελλάδα, ανήμερα τα Χριστούγεννα 2020, η πρώτη παρτίδα εμβολίων κατά του (COVID-19). Την Κυριακή 27 Δεκεμβρίου ξεκίνησαν οι εμβολιασμοί. Μεταξύ των πρώτων εμβολιάστηκαν η Πρόεδρος της Δημοκρατίας και ο πρωθυπουργός. Είναι το καλύτερο Χριστουγεννιάτικο δώρο.

Η επιχείρηση «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» ξεκίνησε!

Η Κουκουβίστα στην Επανάσταση του 1821 – Ιστορία 200 χρόνων

Το 2021 η Ελλάδα και ο Ελληνισμός γιορτάζουν την επέτειο των **200 χρόνων από την Επανάσταση του 1821**. Ένα γεγονός με μεγάλη σημασία τόσο για τους Έλληνες, όσο και για τα άλλα έθνη, γιατί το Ελληνικό έθνος πρώτο σήκωσε ανάστημα σε μία ισχυρή, τότε, οθωμανική αυτοκρατορία, την πολέμησε και πέτυχε μετά από δέκα χρόνια αγώνα, την ανεξαρτησία του και την εθνική του αναδημιουργία.

Η Επανάσταση του 1821 ήταν η ένοπλη εξέγερση ενός λαού, ο οποίος έχοντας υπομείνει τέσσερις αιώνες σκληρής σκλαβιάς, διεκδικούσε το δικαίωμά του να υπάρχει ως εθνική οντότητα στο γεωγραφικό χώρο που από αιώνες αποτελούσε τον τόπο του. Μια επανάσταση απεγνωσμένη, όπως διατυπωνόταν και από την βασική φράση που την συνόδευε, **«Ελευθερία ή Θάνατος»!!!** Γιατί οι Έλληνες ήξεραν πως από την στιγμή που πήραν τα όπλα και τα έστρεψαν ενάντια στον Τούρκο δυνάστη, δεν υπήρχε πισωγύρισμα, ή θα ελευθερώνονταν ή θα αφανίζονταν. Όμως η νίκη ανήκει πάντα στους τολμηρούς. Και τότε έγιναν πολλά λάθη και η προαιώνια κατάρα, η μεταξύ μας διχόνοια, παραλίγο να έχει τραγική κατάληξη, αν η Ναυμαχία του Ναβαρίνου και η παρέμβαση των Μεγάλων τότε Δυνάμεων δεν έσωζαν την Επανάσταση «στο παρά ένα». Όπως σε όλες τις επαναστάσεις και τους πολέμους το τίμημα ήταν βαρύ, γιατί περισσότεροι από 750.000 άνδρες, γυναίκες και παιδιά, θυσιάστηκαν σε αυτόν τον αγώνα.

Το χωριό μας, η Κουκουβίστα τότε, αποτελούσε έναν μικρό οικισμό στην θέση «Παλιοταράτσες» (ανάμεσα στον «Παλιοσταυρό» και στις «Πολεμιστρες») και αριθμούσε περί τις εβδομήντα με ογδόντα οικογένειες. Η συμμετοχή του όμως στον αγώνα ήταν σημαντική, με σαράντα καταγεγραμμένους πολεμιστές και σημαντικές μάχες με τους Τούρκους (Οθωμανούς) στην περιοχή μας, στις τοποθεσίες «Πολεμιστρα», «Μνήματα» και «Τράκα». Στην περίοδο της τουρκοκρατίας, δεν υπήρχαν καταγεγραμμένα μνημεία με στοιχεία των κατοίκων και την δράση τους στην επανάσταση. Εκπαίδευση δεν υπήρχε και λίγοι ήταν οι εγγράμματοι που τήρησαν κάποια στοιχεία, για την μετέπειτα καταγραφή των συγχωριανών μας αγωνιστών. Αυτός είναι ο λόγος που τα στοιχεία των αγωνιστών του 1821 και των γεγονότων στην περιοχή του χωριού μας, είναι ελλιπή και διατηρήθηκαν με βάση

την προφορική μεταβίβαση από γενιά σε γενιά.

Το 1845 συγκροτήθηκε, από το νεοσύστατο Ελληνικό κράτος, επιτροπή με πρόεδρο τον καθηγητή Γεώργιο Κρέμο, που κατέγραψε τους αγωνιστές του 1821 σύμφωνα με στοιχεία που δήλωσαν όσοι ήταν εν ζωή ή οι απόγονοί τους για όσους είχαν πεθάνει. Πολλοί δεν καταγράφηκαν επειδή δεν το έμαθαν ή επειδή πολλοί από τους σκοτωμένους δεν είχαν αφήσει απογόνους. Την φειτινή χρονιά, το 2021, είναι ευκαιρία να ξαναβγάλουμε από την αφάνεια και να τιμήσουμε την μνήμη των προγόνων μας, αγωνιστών του 1821, σαν ένα μνημόσυνο γι' αυτούς. Οι επιφανείς καπεταναίοι και οι οπλαρχηγοί έχουν τιμηθεί με προτομές, εορτές, άρθρα και βιβλία, ενώ οι απλοί αγωνιστές, επειδή δεν έχουμε νοιαστεί έστω και λίγο, σταδιακά ξεχάστηκαν στο πέρασμα των χρόνων. Οι αγωνιστές του χωριού μας, καταγεγραμμένοι σε κρατικά και ιστορικά αρχεία είναι οι παρακάτω: (Ο αριθμός που ακολουθεί τα ονοματεπώνυμα, είναι ο αριθμός του πιστοποιητικού που τους δόθηκε κατά την καταγραφή).

1. Παπαντριάς Μόρης (ιερέας) πρόγονος της οικογένειας Μύρη (Κουτμαναίων). Αγωνιστής με ηγετική δράση και συμμετοχή σε σημαντικές μάχες.

Ανέπτυξε δράση στην περιοχή μας, πριν ακόμα εκδηλωθεί η εξέγερση του 1821, και οι Τούρκοι ζητούσαν, επίμονα, από τον Ησαΐα Σαλώνων την σύλληψη και την παράδοσή του. Σώζεται, σήμερα, επιστολή του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου Ε', στον Ησαΐα,

για το θέμα του Παπαντριά. *«...Η του Παπανδρέα πράξις πατριωτική μεν τοις γινώσκουσι τα μύχια, κατακρίνουσι δε οι μη ειδότες τον άντρα. Κρυφά υπερασπίζου αυτόν, εν φανερώ δε άγνοειν υποκρίνου...».*

Οι κυριότερες μάχες που συμμετείχε είναι:

- Στις 27 Μαρτίου 1821, στην πολιορκία των Σαλώνων με τον επίσκοπο Ησαΐα.
- Στις 23 Απριλίου 1821, στην μάχη της Αλαμάνας με τον Αθανάσιο Διάκο, υπερασπιζόμενος το χωριό «Μουσταφάμπη» (σημερινή *Ηράκλεια*).
- Στις 8 Μαΐου 1821, στο Χάνι της Γραβιάς με τον Οδυσσέα Ανδρούτσο.
- Στις 25 Αυγούστου 1821, στην μάχη στα Βασιλικά (Φοντάνα) με τον Δυοβουνιώτη και τον Πανουργιά.
- Τον Οκτώβριο του 1822, στο Δαδί (*Αμφίκλεια*) στην μάχη κατά του Κιοσέ Μεχμέτ πασά.
- Στις 14 Ιουνίου 1823, και πάλι στα Βασιλικά (Φοντάνα). Αυτή είναι και η τελευταία καταγεγραμμένη χρονική περίοδος που συναντάμε τον Παπαντριά. Αργότερα, σε μάχες της περιοχής μας συναντούμε τους συμπολεμιστές του, χωρίς αυτόν. Δεν γνωρίζουμε, μέχρι σήμερα, τον ακριβή χρόνο και την αιτία του θανάτου του. (Άλλοι ισχυρίζονται ότι δολοφονήθηκε και άλλοι ότι πέθανε από αρρώστια, χωρίς, μέχρι σήμερα, να έχουμε συγκεκριμένα στοιχεία).

2. Άλλοι Κουκουβιστιανοί, μαχητές που πήραν μέρος σε μάχες που έγιναν στην περιοχή μας (Πολιορ-

“Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ”

Τριμηνιαία Εφημερίδα
 Ιδιοκτησία: Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών
 Παρνασσίδας “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”
 (Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο - Εκδότης:
 Νάκος Γεωργίου, Πρόεδρος Διοικ. Συμβουλίου)
 Πειραιώς 4 • Αθήνα 104 31 • τηλ.& φαξ: 210 52.38.158
 e-mail: agia.triada@kaloskopi.gr
www.kaloskopi.gr

Συντακτική Ομάδα:

Γεωργίου Νάκος, Δανιήλ Νικόλαος,
 Δερμάνη – Αλεξανδρή Ελένη, Καλόγηρος Ιωάννης,
 Τσόχλας Κωνσταντίνος.

Ηλ. Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία
 ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΑΒΕΕ ΓΡΑΦ. ΤΕΧΝΩΝ
 Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 26 • ΤΗΛ. 210 5227552
 e-mail: info@antoniadis-sa.gr

κία Σαλώνων, στην Υπάτη, στην Αλαμάνα, στο χάνι της Γραβιάς, στην Άμπλιανη, στην Αράχωβα, στα Βασιλικά, στην Αγόριανη κ.α.) είναι οι παρακάτω:

- Βάρσος Ιωάννης (Πιστοπ/κό 6979/1846).
- Βάρσος Παναγιώτης (στερείται πιστοποιητικού). Σκοτώθηκε στη μάχη στα Πέντε Όρια το 1825.
- Βαρσόπουλος Κώστας (Πιστοπ/κό 7212/1846).
- Γεωργακόπουλος Αναγνώστης ή Κανέλλος (Πιστοπ/κό 18306/1-3-1846). Σκοτώθηκε σε μάχη στα Πέντε Όρια το 1825.
- Γεωργακόπουλος Παναγιώτης (στερείται πιστοποιητικού). Σκοτώθηκε στην μάχη της Αθήνας το 1827.
- Γεωργακόπουλος Αναγνώστης (Πιστοπ/κό 8436/1-1-1846).
- Γεωργίου Ηλίας (Πιστοπ/κό 6973/10-1-1846).
- Δανιήλ Αναγνώστης (Πιστοπ/κό 7284/10-1-1846).
- Δανιήλ Μαργαρίτης (Πιστοπ/κό 6975/19-2-1846).
- Δανιήλ Νικόλαος (Πιστοπ/κό 11699/9-5-1846).
- Έφορος Κώστας (Πιστοπ/κό 6969/8-3-1844).
- Κατσιανιώτης Ηλίας (Πιστοπ/κό 6970/10-1-1846).
- Κεραμίδας Δημήτριος (Πιστοπ/κό 6974/10-5-1846).
- Κόλιας Αθανάσιος (Πιστοπ/κό 6972/10-1-1846).
- Κουσιδάς Κώστας (Πιστοπ/κό 8728/21-5-1865).
- Κυριαζής Ιωάννης (Πιστοπ/κό 6481/13-5-1846).
- Μαλιβίτσας Γεώργιος (Πιστοπ/κό 8455/5-5-1865).
- Μαλιβίτσας Ιωάννης (Πιστοπ/κό 7281/12-2-1846).
- Μαλιβίτσας Νικόλαος (Πιστοπ/κό 7213/8-1-1846).
- Μαντζιόρης Ιωάννης (Πιστοπ/κό 6980/4-5-1846).
- Μιμένιος Παναγιώτης (Πιστοπ/κό 6971/4-5-1846).
- Μόρης Σταμάτης (Πιστοπ/κό 1366/9-5-1846).
- Παναγιώτου Αυγέρης (Πιστοπ/κό 6727/19-5-1865).
- Παναγιώτου Γεώργιος (στερείται πιστοποιητικού).
- Παναγιώτου Χριστόδουλος (Πιστοπ/κό 7282/4 - 5 - 1846).
- Παπαπέτρου παπά - Γιώργης (Πιστοπ/κό 5892/10-6-1846).
- Ράπτης Αθανάσιος (Πιστοπ/κό 15390/10-1-1846).
- Τριανταφύλλου Ιωάννης (Πιστοπ/κό 1363/20-2-1846).
- Τύμπας Γεώργιος (Πιστοπ/κό 11704/17-6-1865).
- Τσόνης Ζωγράφος - Μόρης (Πιστοπ/κό 7283/5-5-1846).
- Τζώνης Ιωάννης του Ζωγράφου (Πιστοπ/κό 1367/9-5-1846).
- Τζόχλας Σταμάτης (Πιστοπ/κό 11703/17-6-1865).
- Χαμπηλός Ιωάννης (Πιστοπ/κό 8743/12-2-1846).
- Χαραλάμπους Λιάκος (Πιστοπ/κό 6978/10-1-1846).

• Χασιακός Αναστάσιος (Πιστοπ/κό 6729/6-2-1846). (Τα στοιχεία για τους συγχωριανούς μας αγωνιστές αντλήθηκαν από τα βιβλία του Γεωργίου Αναστ. Χασιακού, «*Ιστορικά και Λογογραφικά στοιχεία της ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑΣ*» και «*Οι Κουκουβιστιανοί (Καλοσκοπίτες) στις Επάλξεις των Εθνικών Αγώνων (1821 - 1949)*»).

Οι αγωνιστές του 1821, επώνυμοι και ανώνυμοι, άνδρες και γυναίκες, Έλληνες και ξένοι, γνωστοί και άγνωστοι, με τις θυσίες τους άφησαν την πατρίδα ελεύθερη και ένα χρέος, που με επιτυχία αποδίδει στον στίχο του ο εθνικός μας ποιητής Κωστής Παλαμάς: «*Χρωστάμε και σ' όσους ήρθαν, πέρασαν, θα 'ρθουνε, θα περάσουν, κριτές θα μας δικάσουν οι αγέννητοι, οι νεκροί...*».

Εμείς σήμερα, αναγνωρίζοντας το χρέος, αποδίδουμε φόρο τιμής, ευγνωμοσύνης και σεβασμού σε αυτούς που σκέφτηκαν, οργάνωσαν και βίωσαν τον αγώνα του 1821, επαναφέροντας την Ελλάδα στο παγκόσμιο πολιτικό και ιστορικό γίγνεσθαι.

Το 1971 τιμώντας την επέτειο των 150 χρόνων από την επανάσταση του 1821, αναγέρθηκε με δαπάνη του «Συνδέσμου» και εγκαινιάστηκε το ηρώο, στην πλατεία του χωριού μας, με την προτομή του Παπαντριά και επιτύμβιο στήλη με όλους τους πεσόντες «Καλοσκοπίτες» στους αγώνες του Έθνους.

(1971 έτος ανέγερσης του ηρώου)

Φωτο: από το αρχείο του Νίκου Καραντάσιου

Επίκαιρος όσο ποτέ ο ποιητής... (επιλογή – επιμέλεια: της Ελένης Αλεξανδρή – Δερμάνη)

Ύστατος οβολός

Δύσκολες ώρες, δύσκολες στον Τόπο μας...

Κι' αυτός περήφανος,

γυμνός, ανυπεράσπιστος, ανήμπορος, αφέθηκε να τον βοηθήσουν...

Εγγράψαν υποθήκες πάνω του· πήραν δικαιώματα· αξιώνουν·

μιλάνε για λογαριασμό του· του ρυθμίζουν την ανάσα, το βήμα·

τον ελεούν· τον ντύνουν μ' άλλα ρούχα, ξέχειλα, χαλαρωμένα·

του σφίγγουν μ' ένα караβόσκοινο τη μέση...

Εκείνος μέσα στα ξένα ρούχα, ούτε μιλάει κι ούτε πια χαμογελάει,

μη και φανεί που ανάμεσα στα δόντια του κρατάει, ως και την ώρα του ύπνου,

σφιχτά-σφιχτά.

Σαν ύστατο οβολό του – μόνο τώρα βιος του –

γυμνό απαστράπτοντα κι ανένδοτο: το θ ά ν α τ ό του

Γιάννης Ρίτσος

από τη συλλογή «Κιγκλιδώματα»

28η Οκτωβρίου

Φωτο: από το αρχείο του Συνδέσμου

Μία επέτειος 28ης Οκτωβρίου διαφορετική από τις άλλες, ήταν η φετινή. Μία ιστορική επέτειος στον αστερισμό της πανδημίας. Με στόχο την αποτροπή περαιτέρω διασποράς του ιού, οι καθιερωμένες παρελάσεις και οι γιορτές στα σχολεία δεν πραγματοποιήθηκαν. Ογδόντα χρόνια μετά την ημέρα που η Ελλάδα μπήκε επισήμως στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με τον αγώνα της κατά της φασιστικής Ιταλίας, ογδόντα χρόνια από την ημέρα που σηματοδότησε το έπος του '40 και την ηρωική Εθνική Αντίσταση, η 28η Οκτωβρίου του 2020 θα καταχωρηθεί με διαφορετικό τρόπο στις σελίδες της Ιστορίας μας. Τηρώντας τα μέτρα κατά της πανδημίας του κορονοϊού και μέσα σε ισχυρή κακοκαιρία, εφέτος, στο χωριό μας έγινε μία λιτή τελετή για την απονομή του φόρου τιμής στους πατριώτες αγωνιστές εκείνης της περιόδου. Εψάλη επιμνημόσυνη δέηση, εντός της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου και με την παρουσία (μερικών) συγχωριανών μας κατατέθηκε στεφάνι στο ηρώο του χωριού, από τον πρόεδρο της Καλοσκοπής Γιώργο Κόλλια.

Δραστηριότητες της Τοπικής Κοινότητας

- Τσιμεντοστρώθηκε τμήμα του δρόμου προς τα Δαηλέικα.
- Αποκαταστάθηκαν οι ζημιές που προκλήθηκαν από τις κακοκαιρίες του Σεπτεμβρίου, πλην του οδικού δικτύου που απαιτεί τεχνικά έργα.
- Έγινε διάνοιξη των ρείθρων, κατά μήκος της ασφάλτου εντός και πέριξ του χωριού, ώστε τα όμβρια ύδατα να διοχετεύονται στους οχετούς και τα ρέματα.
- Επιλύθηκε, με παρέμβαση της ΔΕΥΑ του Δήμου Δελφών, το χρόνιο πρόβλημα στο δίκτυο ύδρευσης από τη δεξαμενή του Σταυρού, το οποίο λόγω εγκλωβισμού αέρα είχε μειωμένη πίεση νερού με αποτέλεσμα την ελλιπή υδροδότηση.
- Ο πρόεδρος Γιώργος Κόλλιας είχε συναντήσεις με τον Δήμαρχο Παναγιώτη Ταγκαλή και τον Αντιπεριφερειάρχη Γιώργο Δελμούζο, για τα θέματα του χωριού μας (κοινοτικό κατάστημα, καταστροφές από κακοκαιρία, τρέχουσες ανάγκες του χωριού).

Επιστολή του προέδρου της Τ. Κ. Καλοσκοπής

Αγαπιά μέλη του Δ.Σ. του Συνδέσμου του χωριού μας. Θα ήθελα να σας εκφράσω, εκ μέρους του Κοινοτικού Συμβουλίου του χωριού μας, τις θερμές ευχαριστίες μας για την αγορά εργαλείων, τα οποία δωρίσατε στην Κοινότητα, καθώς και για την πληρωμή ημερομισθίων, για διαφόρων ειδών καθαρισμούς και κόψιμο δέντρων. Τις ευχαριστίες μας, θα ήθελα να τις μεταφέρετε και στα μέλη του Συνδέσμου μας. Τα εργαλεία θα χρησιμοποιηθούν για καθαρισμούς στο χωριό μας. Τα ημερομίσθια πληρώθηκαν, για το κόψιμο δέντρων στον πεζόδρομο, το μάζεμα φύλλων για την απόφραξη αυλακιών, τον καθαρισμό τμημάτων των αυλακιών του πεζόδρομου και της «Κακοιράχνης» προς «Αγιανάκη», τον καθαρισμό τμήματος της κεντρικής οδού του χωριού, μεταξύ των οικιών Βάρσου και Καμπάνη, καθώς και φρεατίων και τέβλων, για το μάζεμα διαφόρων άχρηστων αντικειμένων.

Στα πλαίσια της συνεισφοράς σας προς την Κοινότητα, θα ήθελα να εξετάσετε την δυνατότητα αγοράς, από τον Σύνδεσμο, ακόμα κάποιων εργαλείων ή την διενέργηση της δωρεάς από κάποιο συγχωριανό μας, που τυχόν έχει κάποιο από τα παρακάτω:

- 1) Κονταροπρίονο, μαζί με το σχετικό πριόνι για κληδέματα.
- 2) Χένι για το μάζεμα φύλλων.
- 3) Αντισκωριακό.
- 4) Σύστημα για την αθλαγή των λαμπτήρων του Δημοτικού Φωτισμού, αποπετυμένο από την πιάστρα λαμπτήρα και εξάμειρο ή οκτάμειρο κοντάρι
- 5) Χορτοκοπτικό.

Σας ενημερώνω ότι η Όλγα Αλεξίου θα μας δωρίσει, ένα αηθοσπρίονο του θανόντος ανδρός της, Βαγγέλη Νιζάνη.

Με εκτίμηση,

*Για το Τοπικό Συμβούλιο της Κοινότητας Καλοσκοπής,
Γιώργος Κόλλιας*

Εργασίες για την ανάδειξη – αξιοποίηση του μονοπατιού «ΚΑΚΟΤΡΑΧΗΣ – ΚΕΦΑΛΟΒΡΥΣΟΥ»

Φωτο: Γιάννης Καλόγηρος

Ο ερχομός του φθινοπώρου μπορεί να σήμανε για πολλούς το τέλος των διακοπών και της ξέγνοιαστης παραμονής τους στο χωριό, σηματοδότησε όμως και μια περίοδο δράσης και παρεμβάσεων για την ανάδειξη και ανάπτυξη του τόπου μας. Συγκεκριμένα, με πρωτοβουλία της ομάδας εθελοντών Καλοσκοπής, με τη στήριξη και συμπαράσταση της Κοινότητας και του Συλλόγου, μεγάλος αριθμός εθελοντών έδωσε το «παρών» στις προγραμματισμένες συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο χωριό στα πλαίσια της ανάδειξης και αξιοποίησης του μονοπατιού «**Κακοτράχη – Κεφαλόβρυσο**». Πρόκειται για την δράση που έχει προτείνει και υλοποιεί η ομάδα των εθελοντών μας για τη δημιουργία ενός «**Θεματικού Μονοπατιού**» στο χωριό μας που θα απευθύνεται σε κάθε επισκέπτη, περιπατητή, ή περαστικό που θα θελήσει να γνωρίσει τον τόπο μας, να μάθει στοιχεία για τη φύση, την ιστορία, τις παραδόσεις και τις ασχολίες των κατοίκων του σε εποχές περασμένες. Κατά τη διάρκεια των τριών συναντήσεων στο διάστημα Σεπτεμβρίου - Οκτωβρίου, ξεκίνησε και σχεδόν ολοκληρώθηκε το έργο του καθαρισμού και της ανάδειξης της παρόχθιας παλιάς διαδρομής του μονοπατιού στο τμήμα «**Νιτροβιές – Κεφαλόβρυσο**», καθαρίστηκε από σκουπίδια, πεταμένα μπάζα και άλλα υλικά το μονοπάτι και το ρέμα στο τμήμα του μονοπατιού από την «Κακοτράχη» μέχρι και το γεφυράκι κάτω από αυτήν, καθαρίστηκε και αναδείχτηκε στις «Σταματέης» το σημείο όπου τα νερά απ' το τσιμενταύλακο του «Κεφαλόβρυσου» σχηματίζουν μικρό πανέμορφο καταρράκτη και συναντούν το μονοπάτι στην πορεία τους προς το ρέμα. Τέλος, έγινε ένας

συστηματικός και σχολαστικός καθαρισμός σε όλο το μήκος της διαδρομής και διορθώθηκε η σηματοδότηση σε πολλά σημεία. Παράλληλα, σχεδιάστηκαν οι επόμενες παρεμβάσεις (κατασκευή μικρών γεφυριών, τοποθέτηση πάγκων, ενημερωτικών πινακίδων κλπ). Θετική ανταπόκριση είχε και το αίτημα της ομάδας των εθελοντών που υποβλήθηκε μέσω της Κοινότητας προς την Διεύθυνση Τεχνικών έργων της Περιφέρειας, η οποία δεσμεύτηκε να διαθέσει κατάλληλο μηχάνημα και επιβλέποντα μηχανικό προκειμένου να ελευθερωθεί η ροή των νερών του Κεφαλόβρυσου στο τμήμα μέχρι τις «Νιτροβιές» από πεσμένα δέντρα και βράχους. Το ιδιαίτερα θετικό και συγκινητικό στοιχείο αυτών των εθελοντικών εξορμήσεων είναι το γεγονός ότι οι δικοί μας άνθρωποι, αλλά και φίλοι του χωριού, κάθε ηλικίας και ασχολίας, αγκάλιασαν, στήριξαν, ενίσχυσαν την προσπάθεια, είχαν την ευκαιρία να ανέβουν ξανά και ξανά στο χωριό, να συναντηθούν και να επικοινωνήσουν, να γνωριστούν και να δεθούν μεταξύ τους σχεδιάζοντας τα επόμενα βήματα της δράσης αυτής αλλά και άλλων που θα ακολουθήσουν. Βοήθησε βέβαια και η φθινοπωρινή καλοκαιρία που έδωσε τη δυνατότητα στους εθελοντές μας να χαλαρώσουν στην πλατεία με μια μπύρα ή ένα τσιπουράκι, στον πάντα φιλόξενο Ξενώνα της Δήμητρας.

Ελπίζουμε πως οι δύσκολες μέρες που διανύουμε και στη χώρα μας λόγω του κορονοϊού και των ποικίλων περιορισμών θα περάσουν σύντομα και όλοι μας, υγιείς και δυνατοί, θα ανανεώσουμε τα ραντεβού μας για την συνέχιση και την ολοκλήρωση του έργου.

Γ.Κ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ – για την Ύδρευση και τα Αυλάκια

Το Τοπικό Συμβούλιο Καλοσκοπής, παρακαλεί τους συγχωριανούς μας να φροντίζουν να καταβάλουν έγκαιρα τα τέλη ύδρευσης, να φροντίζουν να ενημερώνουν έγκαιρα την αρμόδια Υπηρεσία Ύδρευσης – Αποχέτευσης του Δήμου (Δ.Ε.Υ.Α.) για τυχόν μεταβολές των στοιχείων του δικαιούχου της ή των παροχών. Όπως μας ενημέρωσε ο Πρόεδρος της Δ.Ε.Υ.Α., πρόκειται το επόμενο διάστημα να προχωρήσει η Υπηρεσία στην καταγραφή των ενεργών παροχών ύδρευσης στις Κοινότητες του Δήμου. Στα πλαίσια αυτά, παρακαλούνται όποιοι συγχωριανοί έχουν παροχή ύδρευσης που δεν είναι καταγεγραμμένη, να ενημερώσουν σχετικά την Υπηρεσία στα τηλέφωνα. 22650 79197 – 79198 – 79183.

Θα θέλαμε τη βοήθειά σας στο να μας ενημερώνετε το συντομότερο δυνατό, σε περίπτωση που υποπέσει στην αντίληψή σας διαρροή στο δίκτυο ύδρευσης. Το Τοπικό Συμβούλιο γνωρίζει σχετικά με επεμβάσεις, που έχουν γίνει από συγχωριανούς στο δίκτυο ύδρευσης. Γι' αυτό τους παρακαλεί να μην προβούν ξανά σε τέτοιες ενέργειες και να μας ενημερώνουν για όποια προβλήματα παρουσιάζονται σ' αυτό. ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΥΔΗΠΟΤΕ ΤΥΠΟΥ ΣΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΥΔΡΕΥΣΗΣ ΑΠΟ ΑΝΑΡΜΟΔΙΟΥΣ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΝΕΚΤΕΣ.

Σχετικά με τα ΑΥΛΑΚΙΑ, θα θέλαμε να σας παρακαλέσουμε για όποιο πρόβλημα υπάρχει, να μας ενημερώνετε και ΝΑ ΜΗΝ ΠΡΟΒΑΙΝΕΤΕ ΑΠΟ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΣΕ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ.

Για το Τοπικό Συμβούλιο Καλοσκοπής
Ο Πρόεδρος
Γιώργιος Κόλλιας

Νέα Τιμολογιακή Πολιτική της Δημοτικής Επιχείρησης Ύδρευσης – Αποχέτευσης του Δήμου Δελφών

Νέα τιμολογιακή πολιτική ψήφισε το Δ.Σ. της ΔΕΥΑ και βρίσκεται για έγκριση στην Οικονομική Επιτροπή του Δήμου. Με βάση τις προβλέψεις του νέου τιμολογίου ύδρευσης, από την 01-01-2021 θα πληρώνουμε 60 ευρώ/έτος, σε τετραμηνιαίους λογαριασμούς των 20 ευρώ, αντί για 30 ευρώ/έτος που πληρώναμε μέχρι τώρα. Για το προσεχές μέλλον προβλέπονται υγράμετρα, κλιμακωτή χρέωση με βάση τα κυβικά, μηνιαίο πάγιο και διαφορετικές τιμές για τους επαγγελματίες.

Ο Πρόεδρος της Τ.Κ. Καλοσκοπής
Γιώργος Κόλλιας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ – Νεκροταφείο

Παρακαλούνται όσοι διατηρούν τάφο συγγενικού τους προσώπου στο νεκροταφείο του χωριού και ουδέποτε έχουν χρεωθεί έξοδα, να προβούν σε εκταφή προκειμένου να απαλλαγούν των εξόδων, διαφορετικά θα τους χρεωθούν οι οφειλές τους. Επίσης και όσοι δεν επιθυμούν να χρεώνονται τα ετήσια έξοδα μετά την παρέλευση 5ετίας, τα οστά των συγγενών τους μπορεί να τοποθετηθούν στο οστεοφυλάκιο του νεκροταφείου δωρεάν. Η σύσταση γίνεται λόγω περιορισμένης πλέον χωρητικότητας στο νεκροταφείο μας. Σε κάθε περίπτωση θα πρέπει όλοι να τακτοποιήσουμε τις οφειλές μας.

Το Τοπικό Συμβούλιο Καλοσκοπής

Επισκευή τοιχοποιίας Ι.Ν. Αγ. Γεωργίου

Το εκκλησιαστικό συμβούλιο του Ι.Ν. Αγίου Γεωργίου, ενημερώνει τους συγχωριανούς μας ότι ο νότιος τοίχος της εκκλησίας χρειάζεται άμεσα αντικατάσταση του αρμολογήματος ανάμεσα στις πέτρες. Το υφιστάμενο αρμολόγημα έχει γίνει με το χτίσιμο της εκκλησίας, το 1950, χωρίς τσιμέντο, αλλά μόνο με άμμο και ασβέστη, όπως γινόταν εκείνη την εποχή. Σήμερα, μετά την πάροδο εβδομήντα χρόνων, έχει υποστεί σημαντικές φθορές, με αποτέλεσμα το νερό της βροχής να μπαίνει στο εσωτερικό της εκκλησίας και να δημιουργεί σοβαρά προβλήματα, τόσο στον τοίχο, όσο και στις αγιογραφίες. Η εκ νέου αρμολόγηση με σύγχρονα υλικά και η στεγανοποίηση του νότιου τοίχου, είναι επιτακτικές και εκτιμάται ότι θα κοστίσουν περίπου 7.000 €, ποσό που δεν διαθέτει η εκκλησία.

Οι συγχωριανοί μας που επιθυμούν να βοηθήσουν οικονομικά για την επισκευή της εκκλησίας, παρακαλούνται να επικοινωνήσουν με τα μέλη του εκκλησιαστικού συμβουλίου:

Ιερέα: Νικόλαο Ντουρντουρέκα
6907924042

Ταμία: Κωνσταντίνο Καλτσά
6972694705

Μέλος: Γιούλα Κυριαζή
69485496647

Βράβευση πρωτοετών φοιτητών ΑΕΙ

Η βράβευση των πρωτοετών φοιτητών, που γίνεται κάθε χρόνο στην «Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση» του «Συνδέσμου», θα προγραμματιστεί να γίνει, ειδικά για εφέτος (λόγω COVID-19), το καλοκαίρι του 2021 στο χωριό μας, την Καλοσκοπή. Θα βραβευθούν οι φοιτητές/τριες:

- **Χασιακού Παναγιώτα του Αθανασίου, Πανεπιστήμιο Πάτρας τμήμα Πολιτικών Μηχανικών.**
- **Φούντας Στέργιος του Γεωργίου, Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων (Σώματα).**
- **Μπάκας Γαβριήλ του Γρηγορίου, Πανεπιστημίου Ιωαννίνων τμήμα Πληροφορικής και Τηλεπικοινωνιών Άρτας.**
- **Λευκαδίτη Ελένη του Γεωργίου, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, τμήμα Μαθηματικών.**
- **Τσιαλκάκης Φώτιος του Γεωργίου, Πανεπιστήμιο Αιγαίου, τμήμα Μαθηματικών Σάμου.**
- **Χαμηλού Ελένη του Ιωάννη, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Κτηνιατρική σχολή.**

Μετακίνηση 6

της Ελένης Αλεξανδρή – Δερμάνη

Σαν πολεμικά ανακοινωθέντα οι ειδήσεις στην τηλεόραση. 100 νεκροί, 865 διασωληνωμένοι, 2560 νέα κρούσματα. Τόσα στην Ιταλία, τόσα στη Γαλλία, το Βέλγιο «στέλνει» ασθενείς στη Γερμανία, ρεκόρ κρουσμάτων στην Αμερική. Καταρρέουν τα συστήματα υγείας, καταβαραθρώνονται οι οικονομίες του πλανήτη. Τρελαίνεται ο νους του ανθρώπου, καθώς συνειδητοποιεί πόσο εύκολα μπορεί να συντριβεί ο κόσμος όλος. Φουντώνει η οργή και το μίσος για την αδικία του θανάτου. Κι αυτός ο εγκλεισμός, η απομόνωση, να χρειάζεσαι άδεια άνωθεν για τα πιο απλά, τα πιο καθημερινά της ζωής, να βγει μια βόλτα, να πας για ψώνια, στο γιατρό, το φαρμακείο, να δεις ένα φίλο. Κι όσο περνά ο καιρός αρχίζεις να φρικάρεις. Να λαχταράς να σπάσει η βουβαμάρα, απ' τα γέλια των μικρών σου εγγονών, σαν γάργαρο νερό, σαν κελάηδημα πουλιών, να διαρραγεί αυτή η εκκωφαντική σιωπή απ' τις χαρούμενες φωνές των αγαπημένων σου. Να μαζευτούν όλοι και να γίνει το σπίτι «ανάστα ο Κύριος». Πού πήγαν οι αγκαλιές μας, τα χάδια, τα φιλάκια. Φοβάσαι, τρέμεις, μη και το άγχος, ο τρόμος κι ο πανικός αλλάξουν τη σύσταση, το DNA, της ψυχής σου. Η μοναξιά, σου λέει, όταν παρατείνεται γίνεται εθισμός. Στεγνώνει τους ανθρώπους από τους χυμούς της ζωής.

Κλείνεις την τηλεόραση, αφήνεις αναμμένη τη λάμπα του γραφείου, το λουρί του σκύλου στο χέρι, «μετακίνηση 6» στο κινητό, μάσκα απαραίτητη και βγαίνεις στο δρόμο. Η ερημιά του δρόμου, μοιάζει με της ψυχής. Κάποια ζευγάρια απολαμβάνουν τη βόλτα τους, άλλοι με τα παιδιά τους, άλλοι με τα σκυλιά τους, άλλοι μόνοι και στα παράθυρα των σπιτιών λάμπουν στολισμένα τα χριστουγεννιάτικα δέντρα.

Έρχονται Χριστούγεννα, της αγάπης, της ελπίδας. Κατηφορίζουν τροχάδη προς την πλατεία και στη λεωφόρο οι φωτεινοί Άγιο Βασίληδες, στις κολώνες της ΔΕΗ, θυμίζουν τα δώρα που πρέπει να κάνεις πλέον διαδικτυακά. Νοσταλγείς τα χριστουγεννιάτικα ψώνια στα μαγαζιά, την ουρά στο ταμείο, τα κάλαντα στο δρόμο.

Συχνά η άσκηση, «μετακίνηση 6», καταλήγει εδώ, στα παγκάκια της πλατείας. Ακροβολισμένοι θαρρείς, ο καθένας κι ένα παγκάκι κι η ανάγκη να βρεθούν μ'

έναν άνθρωπο, να πουν καμία κουβέντα, τα γνωστά δηλαδή, για τα κρούσματα, τα νοσοκομεία, τις ΜΕΘ.

Απόψε όμως, αλλάζει η διάθεση. Θες τα λαμπιόνια της πλατείας, τα Χριστούγεννα που έρχονται, θες οι αντοχές που εξαντλούνται, η ψυχή γλυκαίνει και το μυαλό πάει πίσω, σ' αυτά που έζησες, τα όμορφα και τ' άσχημα. Τις χαρές και τις λύπες, τους φόβους, τις ανασφάλειες. Τα λάθη, κυρίως τα λάθη, που σ' έμαθαν πολλά. Τους ανθρώπους που αγάπησες, αυτούς τους υπέροχους και τους άλλους που σε πρόδωσαν. Τις ομορφιές του κόσμου που χάρηκες, τα ηλιοβασιλέματα στη θάλασσα, τις ατέλειωτες βόλτες στο βουνό σου, τις φεγγαρόλουστες νύχτες, τα απίστευτα τραπέζια στο σπίτι, με όλους τους αγαπημένους, παρόντες και απόντες. Τις χίμαιρες που κυνήγησες, επιδιώκοντας τη κοινωνική καταξίωση και την οικονομική ευμάρεια.

Τα Χριστούγεννα είναι φως κι ελπίδα, μα φέτος θα' ναι, λένε, αλλιώς. Και να' ναι αλλιώς. Να γίνουν αυτά η απαρχή και η πανδημία η αφορμή ν' αλλάξουμε τον κόσμο. Έναν κόσμο που τρέφει και τρέφεται απ' τις αντιθέσεις του. Η φτώχεια απέναντι στον πλούτο, η ανέχεια κι η δυστυχία απέναντι στη χαρά και την ευτυχία, το φως ενάντια στο σκοτάδι. Να μάθουμε από τα λάθη μας, να ιεραρχήσουμε τις προτεραιότητες μας. Να επαναπροσδιορίσουμε και να υπερασπιστούμε ένα αξιακό σύστημα που να υπηρετεί τον άνθρωπο με αγάπη και σεβασμό. Με ισότητα, με δικαιοσύνη, με αλληλεγγύη κι αξιοπρέπεια. Να προασπίσουμε την ειρήνη και την ελευθερία όλου του κόσμου.

Έβαλε κρύο, σήκωσε το γιακά επάνω και καληνύχτισε ευγενικά αυτό το άτυπο, υπαίθριο καφενείο της πλατείας, παίρνοντας το δρόμο για το σπίτι. Τα χέρια κρύα, μα η καρδιά ζεστή. Έρχονται Χριστούγεννα! Τραβάς ελαφρά το λουρί του σκύλου κι εκείνος γρουλλίζει συνωμοτικά σα να μαντεύει τη σκέψη σου.

Να μεγαλώσουμε λίγο, να ψηλώσουμε ίσαμε το μπόι του ανθρώπου. Να μάθουμε απ' όλα αυτά που ζούμε, έστω κι αν αυτό γίνεται με τον πιο σκληρό τρόπο. Το χρωστάμε σ' αυτούς που έφυγαν, σ' αυτούς που θα' ρθουν.

Καμιά ώρα δεν είναι καλύτερη από τώρα!

Αξιο Τέκνο της Κουκουβίστας: Ερωφίλη Κόλια

Από τις εφημερίδες του περασμένου καλοκαιριού πληροφορηθήκαμε ένα αξιόλογο γεγονός. Η συγχωριανή μας αρχαιολόγος και Διευθύντρια της Εφορίας Αρχαιοτήτων του Νομού Ηλείας, **Ερωφίλη Κόλια**, κόρη του αξέχαστου ηθοποιού Ταξιάρχη - Φοίβου, σε συνεργασία με Γερμανούς πανεπιστημιακούς συναδέλφους της έφεραν στο φως πηλίγη επιγραφή του 3ου αιώνα μ.Χ. με στίχους από το ομηρικό έπος της Οδύσσειας με 13 στίχους της Ραψωδίας Ξ'.

Το εύρημα θεωρείται μοναδικό. Μάλιστα το έτος 2018 είχε χαρακτηριστεί, από έγκυρο αμερικάνικο περιοδικό ως το σημαντικότερο εύρημα της χρονιάς.

Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που η Ερωφίλη μας εκπλήσσει με τις αρχαιολογικές επιτυχίες της. Η εκλεκτή μας ερευνήτρια, όπως θα έχετε διαβάσει και στο τεύχος 144, Ιούλιος - Σεπτέμβριος 2007, σελ. 260 του δελτίου μας, είχαμε γράψει για την επιτυχία της στην ανακάλυψη του ναού του Ποσειδώνος στην Ελίκη του Διακοφτού.

Μπράβο Ερωφίλη! Η επιλογή σου στο αξίωμα της προϊσταμένης αποτελεί ιδιαίτερη τιμή για σένα και εκείνους που σε πρότειναν και περισσότερο κάνει περήφανους κι εμάς τους συμπατριώτες σου.

A. M.

Απόδοση τιμής στη μνήμη του Χρήστου Μαλεβίτση

(Η ανάρτηση του Δημάρχου Φιλοθέης - Ψυχικού, Δημήτρη Γαλάνη)

Τιμώντας τη μνήμη του διακεκριμένου Φιλοθεάτη στοχαστή και φιλοσόφου Χρήστου Μαλεβίτση, στο τελευταίο Δημοτικό συμβούλιο του Δήμου μας αποφασίστηκε ομόφωνα να ονομαστεί το ΓΕΛ Φιλοθέης «ΧΡ.ΜΑΛΕΒΙΤΣΗΣ» προς τιμήν του. Υπήρξε στοχαστής, φιλόσοφος και συγγραφέας δοκιμίων που αποτελούν τομές στη συνείδηση της εποχής μας, εκφράζοντας την πνευματική ανησυχία και τον προβληματισμό του εικοστού αιώνα. Με σεμνή παρουσία στα ελληνικά γράμματα, άντλησε από τους θησαυρούς της θρησκείας, της φιλοσοφίας και της τέχνης. Στα δοκίμιά του επιδιώκει να απαντήσει στο πρωταρχικό ερώτημα «πώς να ζήσω αυθεντικά την ύπαρξή μου και να φανώ αντάξιος της έκτακτης και μοναδικής παρουσίας μου στον κόσμο», εκφράζοντας την αγνότητα του για το μυστήριο, την τραγικότητα και την έσχατη μέριμνα του ανθρώπου. Εκτός από το εκτενές δοκιμιακό του έργο, εξίσου αξιόλογες είναι οι μεταφράσεις φιλοσοφικών βιβλίων των Γιάσπερς, Χάιντεγκερ, Μπερντιέφ και άλλων κορυφαίων σύγχρονων διανοητών, με στόχο να διευρύνει τον φιλοσοφικό στοχασμό στην Ελλάδα.

Ο Χρήστος Μαλεβίτσης γεννήθηκε στην Καλοσκοπή Παρνασσίδος το 1927 και βίωσε από τη νεανική του ηλικία τα τραύματα του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Σπούδασε οικονομικές και εμπορικές επιστήμες στην Αθήνα και εργάστηκε επί τριανταπέντε χρόνια στο δημόσιο τομέα. Από το 1963 μέχρι το τέλος της ζωής του έζησε με την οικογένειά του στη Φιλοθέη Αττικής, διάστημα κατά το οποίο είδαν το φως της δημοσιότητας περισσότερα από είκοσι βιβλία δοκιμίων και δέκα βιβλία μεταφράσεων κλασικών έργων της σύγχρονης σκέψης. Βραβεύθηκε από την Εθνική Τράπεζα για το βιβλίο «Εσωτερική Διάσταση», τιμήθηκε με το Βραβείο Δοκιμίου για το βιβλίο «Η Τραγωδία της Ιστορίας», με το Βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών για το βιβλίο «Οι Αγραυλούντες», με το Βραβείο Ουράνη για το βιβλίο «Εφημερία» και με το Βραβείο Δοκιμίου του ελληνικού Pen Club για το βιβλίο «Ο Φωτισμός του Ανθρώπου».

Ο Δήμαρχος μαζί με τον Κωνσταντίνο Μαλεβίτση, μπροστά από την προτομή του πατέρα του, απέναντι στο ΓΕΛ Φιλοθέης

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΝΟΥΝ

No	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ – ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ	ΠΟΣΟ	No	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ – ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ	ΠΟΣΟ
259	Αυγερινός Βασιλείος του Χαράλαμπου.	20	273	Σίμος Γεώργιος του Αλεξάνδρου στη μνήμη της Αικατερίνης Θεοχάρη.	30
260	Τούμπας Κωνσταντίνος του Αθανασίου.	20	274	Τούμπα Αλεξάνδρα στη μνήμη των γονέων της Αθανασίου και Κωνσταντίνας Τούμπα και του θείου της Ευθυμίου Ματθαίου.	100
261	Μώρης Μάκης του Παναγιώτη.	40	275	Βλάχου Γεωργία και Αιμιλία του Παναγιώτη στη μνήμη της μητέρας τους Μαρίας Βλάχου.	200
262	Μώρη Φωτεινή σύζυγος Παναγιώτη.	10	276	Ζούγρος Νικηφόρος και Έφη στη μνήμη του Νικολάου Δανιήλ και των Αθανασίου και Κωνσταντίνας Τούμπα.	100
263	ΑΚΥΡΗ		277	Βλάχου Ιωάννα (Η.Π.Α.) στη μνήμη του Νικολάου Γ. Δανιήλ.	50\$
264	Πλατανιά - Τσιριμώνα Μαίρη, στη μνήμη των γονιών της Γεωργίου και Παναγιώτας Πλατανιά και της θείας της Ελένης Κωστούρου.	40	278	Οικογένεια Αικατερίνης Βλάχου - Σταθόπουλου (Η.Π.Α.) στη μνήμη του Νικολάου Γ. Δανιήλ.	50\$
265	Δανιήλ Ιωάννης στη μνήμη του πατέρα του Βασίλη Δανιήλ.	25	279	Οικογένεια Αγγελικής Βλάχου (Η.Π.Α.) στη μνήμη του Νικολάου Γ. Δανιήλ.	50\$
266	Δανιήλ Παναγιώτα στη μνήμη του πατέρα του Βασίλη Δανιήλ.	25	280	Χριστίδης Δημήτριος και Ζούγρου Παναγιώτα (Η.Π.Α.) στη μνήμη του Νικολάου Δανιήλ και των Αθανασίου και Κωνσταντίνας Τούμπα.	250
267	Καϊλής Παναγιώτης.	20	281	Ζούγρος Νικηφόρος και Έφη στη μνήμη του Μιχάλη Πολίτη.	30
268	Καλτσάς Κωνσταντίνος του Γεωργίου.	20			
269	Χαμηλός Ιωάννης του Δημητρίου.	20			
270	Χαμηλός Δημήτριος του Ιωάννη.	50			
271	Θεοχάρης Γεώργιος, Ελένη και Βασιλική στη μνήμη της μητέρας τους Αικατερίνης Θεοχάρη.	150			
272	Σίμος Αλέξανδρος και Μαρία στη μνήμη της Αικατερίνης Θεοχάρη.	50			

Για την διευκόλυνσή σας στην κατάθεση των συνδρομών μπορείτε να χρησιμοποιείτε τον ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ του Συνδέσμου στην **EUROBANK** με αριθμό **0026.0408.83.0200334049** & **IBAN GR3602604080000830200334049** στο όνομα, **ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ «Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ»**.

*Τα Τεύχη της εφημερίδας "Η Κουκουβίστα" από 1975 έως 2015 υπάρχουν σε CD.
Το CD θα το βρείτε στα γραφεία του Συνδέσμου μας.*

Πριν 40 χρόνια

(από το τεύχος 25 και 26 Ιούλιος – Δεκέμβριος 1980)

Στις 27 Ιουλίου του φετινού καλοκαιριού έγιναν τα εγκαίνια του πνευματικού κέντρου του χωριού μας. Μετά από μία σύντομη τελετή, ο πρόεδρος της κοινότητας παράδωσε στους νέους τα κλειδιά.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ
Και έφτασε ή μέρα που το όνειρο έγινε πραγματικότητα. Στις 27 Ιουλίου ανήμερα του πανηγυριού, έγιναν τα εγκαίνια του Πνευματικού Κέντρου, που ο Σύνδεσμός μας με δαπάνες του και προσωπική εργασία των μελών του Δ.Σ. δημιούργησε ένα ζηλευτό χώρο, ένα χώρο που ανήκει σε όλους.

Πρόεδρος Καλοσκοπής : Θεμιστοκλής Ραπτόπουλος

Πρόεδρος Δ.Σ. του Συνδέσμου Καλοσκοπιτών «Αγία Τριάς» : Κώστας Π. Βλάχος

Πνευματικό Κέντρο Καλοσκοπής (1980 – 1987)

27 Ιουλίου 1980 και ώρα 11:00 το πρωί έγιναν τα εγκαίνια, έγινε αγιασμός και έβγαλαν λόγο οι Πρόεδροι. «Να κάνουμε το χωριό μας υπόδειγμα στην Παρνασσίδα» είπε ο πρόεδρος της Κοινότητας. «Οπωσδήποτε έχει ανάγκη από υλικό για να ολοκληρωθεί. Πιστεύουμε όμως, ότι σύντομα τα ράφια των βιβλιοθηκών θα γεμίσουν από βιβλία και η παραδοσιακή γωνιά από παλιά αντικείμενα του χωριού.» είπε ο πρόεδρος του Συνδέσμου. «**Η νεολαία του χωριού βρήκε το στέκι της**» έγραψε η «ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ».

Το «Πνευματικό Κέντρο» άρχισε να λειτουργεί από την επόμενη ημέρα. «Η συμμετοχή και το ενδιαφέρον των νέων ήταν εντυπωσιακά». Όμως, ακόμη και τα ωραία πράγματα κάποτε τελειώνουν (ίσως, για αυτό . . . είναι ωραία) και έτσι . . . **το «Πνευματικό», όπως το έλεγαν, «εξατμίσθηκε» μετά από 7 καλοκαίρια.**

Οι νέοι και οι νέες του '80 ας έχουν τον νου τους! Οι κακές γλώσσες λένε πως μπορεί, τάχα λόγω του κορονοϊού, να τους κλείσουν στα σπίτια τους και έτσι, θα σταματήσουν να κάθονται στις πλατείες και να συζητούν (με τις ώρες) για τις αυξήσεις ή τις περικοπές στις συντάξεις.

Σήμερα, 40 χρόνια μετά, τους βλέπεις στο χωριό και τους χαίρεσαι!.. Με τις πανέμορφες στρογγυλές κοιλιές τους, τις γοητευτικές φαλάκρες τους και το χρώμα των μαλλιών τους να δένει αρμονικά με το χιονισμένο χωριό μας.

Ας τελειώσουμε αυτό το σημείωμα με μία νότα αισιοδοξίας.

Αχ! Εκεί που είσαι ήμουνα κ' εδώ που είμαι θα 'ρθεις!..

Αρχικά, ο χώρος ήταν το ένα από τα δύο μαγαζιά του Κοινοτικού συγκροτήματος. Το καλοκαίρι του 1979, το μαγαζί, άδειασε και από ταβέρνα μεταμορφώθηκε σε «Πνευματικό Κέντρο». Πώς ! Πρώτα καθαρίστηκε και πλύθηκε. Υπήρχαν και τότε εθελοντές !.. Η φωτογραφία, κάτω και δεξιά, μαρτυρεί «του λόγου το αληθές». Μετά βιάστηκε και στην συνέχεια ανέλαβε, ο συγχωριανός μας, Μάκης Πριόβολος την διαμόρφωση του χώρου (πάγκοι, καθίσματα, ράφια κλπ). Το Πάσχα του 1980 (που ήταν ένα πολύ κρύο Πάσχα με ... χιόνια), το «Πνευματικό Κέντρο» ήταν, σχεδόν, έτοιμο. Παραθέτουμε και μία μικρή ιστορία, όπως μας την αφηγήθηκε ένας «νέος» της εποχής.

« . . . έκανε πολύ κρύο, είχαμε γενικώς παγώσει και ψάχναμε μέρος να απαγκιάσουμε και να κωθούμε, γιατί γυρίζαμε έξω σαν τους ... χαζοί (δεν είχαμε και που να πάμε). Ζητήσαμε το κλειδί από την Κοινότητα να μπούμε μέσα, αλλά «φάγαμε πόρτα»!

Εννοείται ότι γίναμε έξαλλοι! Τόση δουλειά το προηγούμενο καλοκαίρι, για μας προορίζονταν ο χώρος, τι τους πείραζε; Επειδή, λέει, δεν είχαν γίνει τα εγκαίνια!..

Το καλοκαίρι έγιναν και τα εγκαίνια!..»

*Αχ! Αυτοί οι νέοι, πάντα ανυπόμονοι.
Τα θέλουν όλα και τα θέλουν τώρα.*

Ο ξεχασμένος μύλος του Ζαχαριά και η ιστορία της οικογένειας

της Βασιλείας Γιασεϊράνη - Κυρίτση

Πλούσιες οι πηγές και τα νερά της Κουκουβίστας. Άφθονα και καθαρά τη διέσχιζαν, την πότιζαν και έδιναν τη δυνατότητα στους κατοίκους να τα αξιοποιήσουν με νερόμυλους και ντριστερές.

Στη δυτική πλευρά του χωριού, από τα νερά της Κρύας Βρύσης, ασταμάτητα και άφθονα, λειτουργούσαν δυο νερόμυλοι: του Λιούγκα (Δανιήλ) και σε μικρή απόσταση, απέναντι, ο μύλος του Ζαχαριά.

Ζαχαρίας ήταν το κανονικό του όνομα αλλά από παραφθορά έγινε Ζαχαριάς και έτσι γνωστός κάλυπτε τις οικονομικές του δραστηριότητες αλλά και τις πολιτικές. Ο πατέρας του, ένας από τα πρωτοπαλικάρα του παπά-Ντριά, συμμετείχε στη μάχη με τον Οδυσσέα Ανδρούτσο στο Χάνι της Γραβιάς και κατοικούσε στο ανατολικό μέρος του χωριού, στη γειτονιά Ρούγα, 150 μέτρα δυτικά της Παναγίας.

Άγνωστες οι γραμματικές γνώσεις του Ζαχαριά, διέτελεσε όμως δήμαρχος την περίοδο πριν το 1900. Χαρακτήρας ήρεμος, προικισμένος με ψυχικά χαρίσματα, πράος, είχε χαρακτηριστικό γνώρισμα ότι στους οικονομικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς τομείς ήταν φιλοπρόοδος.

Από το 1870 λειτουργούσε το μύλο με δική του οικονομική ευχέρεια, μέσα σε ένα μαγευτικό περιβάλλον με άφθονα νερά, οργιαστική βλάστηση και τις ομορφιές της φύσης. Ο μύλος φάνταζε παραμυθένιος, κτισμένος μέσα στο πράσινο, με πέτρα, στην ακροποταμιά, με τα τεράστια μυλοβάνα του, κάτω από τις πανύψηλες καρυδιές που απλώνονταν στην αυλή του. Παράλληλα νεράιδες και ξωτικά κυκλοφορούσαν στο μύλο, χόρευαν και τραγουδούσαν στη νεραϊδόστρατα, χωρίς ποτέ να γίνονται αντιληπτές, παρά μόνο στον ίδιο το μυλωνά, ιστορίες μυθοπλασίας, που όμως συντρόφευαν το ρέμα και αποτελούσαν το μυστικό του Ζαχαριά. Πίσω από το μύλο ήταν το δύσβατο ανηφορικό μονοπάτι που οδηγούσε πάνω στο χωριό.

Η ζωή του ήταν κουραστική και είχε τη δική του ξεχωριστή κοινωνία με τους χωριανούς και τους ξένους αγρότες που πήγαιναν για άλεσμα στο μύλο. Κατέθετε την ψυχή του και τη ζωή του για το επάγγελμά του. Επιδέξιος τεχνίτης ο ίδιος συμπλήρωνε τις ανάγκες του μύλου και συγκεκριμένα όταν χρειαζόταν, με το μυλοκόπι, εργαλείο που έμοιαζε με σκαλιστήρι, έκανε τα απαραίτητα χαράγματα πάνω στη μυλόπετρα για να είναι ανώμαλη και να αλέθεται καλύτερα το στάρι. Την εποχή του αλέσματος, δούλευε σε 24ωρη βάση.

Όστόσο πάντα έβρισκε λίγο χρόνο να ξεκουραστεί και να έχει το νου του στη λειτουργία του μύλου. Ψηλός, γεροδεμένος, στεκόταν έξω στην αυλή και περιμένε τις νοικοκυρές να φέρουν τα υφαντά σακούλια τους πάνω στα ζώα, τις βοηθούσε να ξεφορτώσουν, αλλά δεν είχε πολλά πάρει - δώσε μαζί τους. Μόνο τα απαραίτητα. Αυτές αποφεύγανε να πηγαίνουν μόνες τους και να μένουν τελευταίες στη σειρά. Συνεννοούνταν και πήγαιναν γειτονιές - γειτονιές και τις περισσότερες φορές συνοδευόμενες από αρσενικό της οικογένειας. Αυτός έπρεπε να είναι σοβαρός και να συμπεριφέρεται με υπευθυνότητα.

Κι αν ήταν πελάτες από άλλο χωριό, τους έδειχνε το χώρο για να περάσουν τη νύχτα, να δέσουν τα

ζώα τους, να ξεκουραστούν και να φάνε λίγο σανό. Έπαιρνε τα σακιά τους, τα ζύγιζε στο καντάρι και τα έβαζε με τη σειρά. Οι ξενοχωρίτες εφοδιασμένοι με ψωμοτύρι ή σκέτο ψωμί με ελιές, έτρωγαν και αποκαμωμένοι ακουμπούσαν στον τοίχο του υπόστεγου, στο παράσπιτο δίπλα στο μύλο. Όταν τελείωνε το άλεσμα, ζύγιζε το αλεύρι με την πλάστιγγα για να κρατήσει το «ξάι του», το δικαίωμα για τα αλεστικά. Το πρώτο άλεσμα το κρατούσε ξεχωριστά για τα ζώα, γιατί είχε πετραδάκια και τους το έδινε στο τέλος.

Καθισμένος στο πάτωμα ή στο ξυλοκρέβατο στην άκρη του χώρου, με το πρόχειρο τζάκι, αποκαμωμένος από τη δουλειά, από τη μια είχε το μονότονο γλυκό νανούρισμα του μύλου με τον αδιάκοπο θόρυβο από το σιφούνι, το μονότονο κέλαρυσμα του νερού, και από την άλλη τα σακιά με το ζεστό - ζεστό αλεύρι που μοσχοβολούσε και τον κρατούσε ευχαριστημένο. Τις περισσότερες φορές μόνος, η Αγγελική ήταν με τα παιδιά, αποζητούσε τη συντροφιά των φίλων, των γειτόνων, των δικών του ανθρώπων και ένιωθε ξεχωριστή ευχαρίστηση όταν τον επισκέπτονταν, αλλά και όταν άκουγε τα γυναικεία κουτσομπολιά από την αυλή, που μιλούσαν ατέλειωτες ώρες, χασκογελούσαν, ξεφώνιζαν μεταξύ τους. Όσο σοβαρές ήταν στον μυλωνά, τόσο ανοιχτές ήταν μεταξύ τους.

Νανουρισμένος με το τραγούδι της φτερωτής και των ξωτικών, φορτισμένος με βιώματα των γονιών του παρέμενε πρότυπο μυλωνά και δεν αποχωρίστηκε μέχρι τέλος τη ζωή στο μύλο.

Ο Ζαχαρίας παντρεύτηκε την Αγγελική Σιώτροπου από τη Δρέμισα και μαζί της απέκτησε δυο κορίτσια, την Ανθούλα και τη Μαρία και τέσσερα αγόρια, τους Χαράλαμπο, Γιώργο, Γιάννη και Βαγγέλη (1881-1948).

Τα αγόρια του στην αρχή τον βοηθούσαν στον μύλο. Όταν μεγάλωσαν όμως και ήρθε η ώρα να μοιράσει την περιουσία του, το μύλο τον έδωσε στο Γιώργο και στο Γιάννη. Αυτοί ανέλαβαν το μύλο, αλλά ο Γιώργος τον κράτησε μέχρι την Κατοχή.

Αεικίνητος, σαν τον πατέρα του, γύριζε συνεχώς και επιθεωρούσε το νερό που έπεφτε, τη φτερωτή, αλλά και το αλεύρι που έπεφτε από τις μυλόπετρες.

Παντρεύτηκε την όμορφη Πηνελόπη Πιστόλη από τη Στρώμη και απέκτησε παιδιά: την Αγγελική, τον Ευθύμιο, την Κατίνα, τον Θεμιστοκλή και τον Ζαχαρία.

Από αυτά μόνο ο Θεμιστοκλής ασχολήθηκε με το μύλο και τον κράτησε ανοικτό, όσο μπορούσε. Μετά ο μύλος έσβησε οριστικά από τα ενδιαφέροντα της οικογένειας και ξεχάστηκε. Εκείνη την εποχή ποιος είχε στάρι να αλέσει... Ο μύλος δεν είχε πια τίποτε να προσφέρει.

Ο Γιάννης (Ζαχαρόγιαννος) ήταν βαλμάς, είχε πολλά άλογα, λίγα πρόβατα και χωράφια. Το όνομά του ήταν γνωστό και τον προσκαλούσαν και σε όλη τη Θεσσαλία. Πήγαινε με τα καλύτερα άλογά του. Από αυτά έπαιρνε 7-8, τα ταχύτερα και τα άξια, τους έβαζε τις θηλιές τους, τα έδενε στο στύλο, στον στρίουρο, και αυτά σιγά - σιγά στην αρχή, μετά έτρεχαν πάνω στα απλωμένα δεμάτια του σταριού, ώσπου να τα κάνουν λιώμα. Τα άλογα έτρεχαν ασταμάτητα και με τα

πέταλά τους έτριβαν τα στάχυα και έπεφτε ο καρπός και το στάρι γινόταν λιώμα.

Είχε ένα σιδερένιο μέτρο, με το οποίο μετρούσε το σιτάρι που δικαιούνταν για να πάρει το καθιερωμένο ποσοστό του, συνήθως 15 με 20%.

Κάποτε το 1928 με 1929 έγινε μεγάλη συμφορά. Έπιασε ξαφνική χιονοθύελλα πάνω στα λιβάδια της Γκιώνας και ψόφησαν όλα τα άλογα. Μα δεν το έβαλε κάτω. Σε λίγο καιρό είχε πάλι αρκετά και ήλπιζε να πάει καλύτερα. Ωστόσο τον κυνηγούσε η ατυχία και του προκαλούσε θλίψη και πόνο. Κάποτε, όταν έφυγε από το χωριό για δουλειές, άφησε όπως συνήθιζε πάντα, μια φοράδα, τη Ντοριά, με δυο - τρία πουλαράκια να βόσκουν ελεύθερα, σε αντίθεση με τους κτηνοτρόφους οι οποίοι μοιράζοντας τα λιβάδια, είχαν να αντιμετωπίσουν την ωραία και αγέρωχη φοράδα του, η οποία τους έτρωγε το χορτάρι.

Έτσι αποφάσισαν να τη συλλάβουν και επειδή ήταν άγρια την κυνήγησαν στη θέση Μπραϊλα για να φτάσει στην άκρη του βράχου που ήταν γκρεμός, πιστεύοντας ότι θα σταματήσει. Η Ντοριά όμως, επειδή δεν είχε άλλη επιλογή, έπεσε στο γκρεμό και σκοτώθηκε. Το παράδειγμά της ακολούθησαν και τα δυο της πουλαράκια, τα οποία έπεσαν πάνω της ευτυχώς και σώθηκαν. Όταν συνήλθαν σηκώθηκαν και γύρισαν στην αχυρώνα.

Η απουσία της Ντοριάς απασχόλησε την οικογένεια, η οποία γεμάτη θλίψη και στεναχώρια έψαχνε να τη βρει, ρωτώντας βοσκούς και νοικοκυραίους πάνω στα λιβάδια, ακόμη και τους κατοίκους των γύρω χωριών. Τελικά έμαθε από ένα τσοπανόπουλο την αλήθεια. Έφτασε στα αυτιά του η είδηση ακόμη, ότι επειδή οι κτηνοτρόφοι που καταδίωξαν την Ντοριά, δεν ήξεραν τί να την κάνουν και έφτασαν σε αδιέξοδο, την τεμάχισαν και την έριξαν σε ένα ξεροπήγαδο στη Μπραϊλα, τη σκέπασαν με πέτρες και φυσικά προσποιήθηκαν τους ανήξερους. Αργότερα τους έγινε μήνυση, η υπόθεση εκδικάστηκε και αυτοί τιμωρήθηκαν για ζωοκτονία.

Ο Γιάννης παντρεύτηκε την Αναστασία Κοτσίκη από τα Καστέλλια και απέκτησε την Αγγελική, τον Ζαχαρία, τον Γιώργο και τη Κωνσταντία. Κανένα όμως από τα παιδιά του δεν ασχολήθηκε με το επάγγελμα του πατέρα τους και έφυγαν από το χωριό.

Ο Ζαχαρίας είχε πολλά κτήματα, πολλά ζώα, μεγάλα και μικρά, πρόβατα και άλογα και ο έτσι ο Χαράλαμπος και ο Βαγγέλης ασχολήθηκαν με την κτηνοτροφία. Το κοπάδι τους αποτέλεσε τη συνεταιριστική οικογενειακή οικονομία. Ο Χαράλαμπος παντρεύτηκε γυναίκα από το χωριό Κονιάκο της περιοχής Μόρνου και απέκτησε τρία αγόρια: τους

Ζαχαρία, Αθανάσιο και Κων/νο. Ο Ζαχαρίας ασχολήθηκε με την κτηνοτροφία, όπως ο πατέρας του. Παντρεύτηκε τη συγγενιά του Γεωργία Εφόρου και απέκτησε την Ευθυμία, τον Χαράλαμπο και τον Αθανάσιο. Έπειτα ο Βαγγέλης απόσπασε τα δικά του πρόβατα και με 350 στην αρχή κατόρθωσε να τα φτάσει το 1931 σε 1000.

Τους καλοκαιρινούς μήνες βοσκούσαν κυρίως στα ψηλά λιβάδια του χωριού (Λυρίτσα, Σκοτωμένη, Κάτω Μακρυλάκωμα, Πάνω Μακρυλάκωμα, Τρούπη, Γερογιώργη, Λιθαροστρούγγα, Καπισίτσα, Μπραϊλα (Βραϊλα), Γούππατα, Γεροντόβραχο, Τσιμώγιαννου τα ταμπούρια, Κόκκινα Λιθάρια (οι τσομπάνηδες αιώνες πριν πίστευαν ότι οι πέτρες μαρτυρούσαν πλούτο, πράγμα που επιβεβαιώθηκε στα μεταγενέστερα χρό-

νια με την εκμετάλλευση των μεταλλείων), Διάσελο, Δοκίμι, Κριαρόσταλο, όπου αποσύρονταν τα κριάρια το μεσημέρι για δροσιά, και Σκασμάδα).

Τον χειμώνα κατέβαιναν στην περιοχή της Ανθήλης, επειδή είχε πάνω πολλά χιόνια και κρύο.

Ο Βαγγέλης παντρεύτηκε την Παρασκευή, θυγατέρα του Θύμιου Αλεξίου και απέκτησε την Αγγελική, τη Γεωργία, τον Ζαχαρία και την Παναγιούλα.

Όμως το 1918, η Παρασκευή πέθανε από πνευμονικό νόσημα, σε ηλικία 30 χρονών και για χατίρι των παιδιών του μετά ένα χρόνο ξαναπαντρεύτηκε την Ευθυμία Γ. Χαμηλού και μαζί της απέκτησε άλλα τρία παιδιά: τους Γεώργιο, Παρασκευή και Σοφία.

Ο Βαγγέλης στάθηκε τυχερός από ένα γεγονός. Το 1925 ψηφίστηκε νόμος που έδινε τη δυνατότητα στους κτηνοτρόφους που βοσκούσαν λιβαδικές εκτάσεις να τις αγοράσουν, πληρώνοντας συμβολικό τίμημα. Έτσι με βάση τη δυνατότητα ότι τα πρόβατά του είχαν βοσκήσει στα λιβάδια, αγόρασε ένα κτήμα στην περιφέρεια της Ανθήλης «ως αποκαθιστάμενος κτηνοτρόφος μεγάλης εκτάσεως» και εγκαταστάθηκε σ' αυτό τους χειμερινούς μήνες. Στη διάρκεια της Κατοχής έδειξε τον ανθρωπισμό του, μοιράζοντας προϊόντα από το κτήμα στους γείτονες και στους κατοίκους της περιοχής. Τον χαρακτήριζε το γεγονός ότι είχε επαφή ιδιαίτερα με τα αρσενικά μέλη της οικογένειας και είχε την ηρεμία του πατέρα του.

Ενδιαφέρθηκε και για τα κοινά του χωριού και εξελέγη πρόεδρος της Καλοσκοπής την περίοδο 1929-1932. Δεν έζησε όμως πολλά χρόνια.

Πέθανε το 1948, σε ηλικία 67 χρονών, από τις κακουχίες του εμφυλίου και από τα βασιανιστήρια της περιόδου 1945-1948.

Τα κορίτσια της οικογένειας παντρεύτηκαν με ντόπιους στο χωριό. Ο Ζαχαρίας σπούδασε δικηγόρος στη Λαμία, εγκαταστάθηκε εκεί από το 1925, όπου και παντρεύτηκε την Δέσποινα Αναστασίου. Ως δικηγόρος πολλές φορές υπερασπίστηκε τα συμφέροντα της οικογένειας και των κατοίκων του χωριού του.

Ο Γιώργος, λόγω της Κατοχής και του Εμφυλίου, δεν μπόρεσε να συνεχίσει τη φοίτησή του στην ιατρική σχολή, πήγε στην Πολωνία, έγινε μηχανολόγος, εγκαταστάθηκε και παντρεύτηκε εκεί.

Σήμερα δεν υπάρχει ούτε μύλος, ούτε ζωντανά δεμένα κάτω από τις καρυδιές, δεν υπάρχουν κανείς από την οικογένεια του Ζαχαρία Ραφτόπουλου να περιμένει τους χωριανούς. Δεν ακούγεται η φτερωτή να τραγουδά και να νανουρίζει...ερείπια, λίγες πέτρες μόνον υπάρχουν, τίποτα από τον παλιό καλό καιρό του χωριού μας...

Αυτά μου έλεγε ο δικηγόρος Ζαχαρίας Ραφτόπουλος, λίγο καιρό πριν πεθάνει, στον ξενώνα τότε της Γιούλας Κυριαζή, στις πολύωρες συναντήσεις μας. Δυο καλοκαίρια, καθημερινά, συναντιόμασταν το πρωί, μερικές φορές ερχόταν και η κυρία Δέσποινα και του έπαιρνα συνέντευξη. Ήταν πάνω από 90, είχε φοβερή διαύγεια πνεύματος, πολλές γνώσεις και αγαπούσε τη ζωή, καμάρωνε για την οικογένειά του, τα παιδιά του. Αυτός ο άνθρωπος μου ξετύλιξε όλη την ιστορία του χωριού, όπως εκείνος την έβλεπε και την ήξερε. Είπε για τη ζωή στο χωριό, στα λιβάδια της Γκιώνας, για τους ληστές, τον Καραλίβανο, τη ζωή τους, τις έχθρες και τα πάθη τους. Μαζί του έζησα μια εποχή, που πέρασε ανεπιστρεπτή και άφησε μνήμες ζωντανές, που τώρα πάνε να ξεθωριάσουν.

Αναζητώντας τον χαμένο δρόμο

του Κώστα Τσόχλα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

• Ιστορίες με Νεράιδες

Το αγόρι έπαιζε με την «μαγκούρα» του παππού δίπλα στην «πάραστιά». «*Πρόσεχε! Θα την κάψεις*» είπε η γιαγιά. Το αγόρι τραβήχτηκε πίσω και κοιτάζοντας την «μαγκούρα» ρώτησε «*Ήταν ψηλός ο παππούς γιαγιά*». «*Ήταν ψηλός και όμορφος, σαν εσένα*» είπε η γιαγιά και του χαίδεψε το κεφάλι, «*αλλά ήταν και λίγο . . . νεραϊδοπαρμένος*». «*Γιαγιά, σε έκλεψε; Έλα πες μας!*» είπε η εγγονή της, τραβώντας της το μανίκι. «*Μού πήρε το μαντίλι*» είπε η γιαγιά και συνεχίστηκε, χαμογελώντας. «*Στην εποχή μου, εάν ένας νέος έπαιρνε το μαντίλι μιας κοπέλας και το μάθαινε το χωριό, τότε θα την παντρευόταν. Εάν οι γονείς της κοπέλας δεν συμφωνούσαν, τότε την έκλεβε*». Τα παιδιά αγαπούσαν πολύ την γιαγιά, η οποία δεν τους χάλαινε χατίρι και τους έλεγε παραμύθια και ωραίες ιστορίες. Η γιαγιά έβαλε ένα «κούτσουρο» στην φωτιά, την «συνδαύλισε» (ανακάτωσε τα κάρβουνα) να κάνει «λαμπρό» και «ίσιαξε» τα μαλλιά της. «*Γιαγιά έχεις ωραία μαλλιά*» είπε η μικρή. «*Όταν ήμουν νέα, ήταν πιο μακριά και ξανθά. Να, σαν τα δικά σου*». Ο μικρός, συνεχίζοντας να παίζει με την «μαγκούρα» ρώτησε, γιατί ο παππούς ήταν «νεραϊδοπαρμένος». Τότε, η γιαγιά τους είπε την ιστορία με τον παππού και τις Νεράιδες.

Οι καλές Νεράιδες είναι γυναίκες λεπτές, ψηλές, με μακριά ξανθά μαλλιά και λευκά φορέματα. Αγαπούν τον χορό και το τραγούδι. Οι Νεράιδες ζουν στις πηγές και στα ποτάμια και μετά το «σούρουπο» μπορεί να ακούσει κανείς τις φωνές και τα γέλια τους. Αλλά μόνο οι «σαββατογεννημένοι» και οι «αλαφροίσκιωτοι» μπορούν να τις βλέπουν να χορεύουν. Τους αρέσει να καλούν και να πειράζουν τους ωραίους άνδρες, αλλά αν κάποιος ξεγελαστεί και τους απαντήσει μπορεί να του πάρουν την φωνή, αν πάλι πιεί νερό από την πηγή τους, γίνεται «νεραϊδοπαρμένος». Όσοι έχουν δει Νεράιδες, λένε ότι είναι πανέμορφες. Ο μόνος τρόπος, να κάνει κάποιος δική του μια Νεράιδα, είναι να της πάρει το μαντίλι.

«Ο παππούς», ήταν νέος τότε, είχε πάει σε «στράτα» και γύριζε στο χωριό με το άλογο, τον «Ψαρή». Τότε, δεν υπήρχαν αυτοκίνητα στο χωριό μας. Το «σούρουπο» τον έπιασε στο «Κοτρώνι» και όταν έφτασε στο «Μέγα Ρέμα», με τον «Ψαρή» φορτωμένο, είχε σχεδόν νυχτώσει. Φτάνοντας στο γεφύρι το άλογο σταμάτησε. «*Αιντε! Ψαρή, φτάνουμε*» είπε ο «παππούς» και τον χτύπησε ελαφρά στα καπούλια. Το άλογο δεν προχωρούσε. Το τράβηξε με το «καπίστρι», τίποτα. «*Θα φοβάται το νερό*» σκέφτηκε. Το ποτάμι κατέβαινε ορμητικό με βουητό. Όμως, εκτός από το βουητό, σαν να άκουγε και τραγούδια. Τι να κάνει, είχε πια νυχτώσει. Έβαλε ένα πανί στο κεφάλι του αλόγου και τραβώντας το, πάτησε το γεφύρι. Πόση ώρα έκανε να περάσει το γεφύρι, δεν θυμόταν. Τότε ήταν που άκουγε, καθαρά, τα τραγούδια και είδε τις Νεράιδες να χορεύουν και να του χαμογελούν. Ο «παππούς»

εκτός από νέος και ωραίος, ήταν και «σαββατογεννημένος». Σάστισε! Είχε ακούσει ιστορίες για τα «αερίκα», αλλά δεν τις πίστευε. Αλλά και ο «Ψαρή» ήταν ανήσυχος. Λένε πως, επειδή οι Νεράιδες ζούνε στα δάση, γνωρίζουν την γλώσσα των πουλιών και των ζώων. Από τότε ο «Ψαρή» ήταν «νεραϊδιασμένος». Σιγά σιγά συνήλθε, κάπως, και τραβώντας τον «Ψαρή» με το «καπίστρι» ξεκίνησε για το χωριό, έκανε όμως το λάθος να πιει νερό.

Ο δρόμος από το «Μέγα Ρέμα» για το χωριό, στην αρχή ανηφορικός, μετά ίσιωνε και πάλι ανηφορικός, δεν σωνόταν. Ο «παππούς» προχωρούσε αργά. Οι Νεράιδες τον ακολουθούσαν γελώντας, τραγουδώντας και χορεύοντας κουνώντας τα μαντίλια τους. Εκεί που ήταν μπροστά του, χάνονταν και εμφανίζονταν δίπλα του. Την ώρα που «χάραζε», είχε φτάσει στο γεφύρι στο μικρό Ρέμα, που ξεκινάει από την «Κρύα Βρύση» και ανταμώνει το «Μέγα Ρέμα» στην «Σμίξη». Μία Νεράιδα του ψιθύριζε στο αυτί λέξεις που δεν καταλάβαινε, ήταν τότε που οι άλλες Νεράιδες χάνονταν μέσα στο Ρέμα και στην βιασύνη της να τις ακολουθήσει, πιάστηκε το μαντίλι της στα κλαδιά ενός δένδρου. Είχε πια «χαράξει» !..

Η γιαγιά σταμάτησε την διήγηση. «*Τι έγινε το μαντίλι*» ρώτησε η μικρή. «*Θα σας το πω άλλη φορά. Τώρα πρέπει να πάτε για ύπνο*». Έβαλε τα παιδιά να κοιμηθούν και βγήκε έξω στην αυλή. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Ρούφηξε τον καθαρό κρύο αέρα. Στην ησυχία της νύχτας, ακουγόταν το βουητό από το ποτάμι στο «Μέγα Ρέμα». Της άρεσε αυτό το βουητό. Έμοιαζε με μουσική, λες κι άκουγε τραγούδι.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

• Ο δρόμος που ενώνει . . . δύο γεφύρια

«*Θα σε περιμένω στ' Ζώγ'*». Εκεί ήταν το τελευταίο σημείο συνάντησης, πριν πάρουν τον δρόμο για «μέσα» (Άμφισσα) ή για την Γραβιά και τα Καστέλλια. (Έναλλακτικός, αλλά όχι τόσο καλός, δρόμος για τα Καστέλλια ήταν από τα «Καλοθανασέικα», που τον προτιμούσαν όταν είχε χιόνι, επειδή ήταν «προσήλιο»). Στην αρχή του δρόμου προς την «Παναγία» (Ρούγα), πριν γίνει αυτοκινητόδρομος, ήταν ένα χωράφι (του Κυρίτση) και κάτω από το χωράφι η βρύση του «Ζώγου». Σήμερα, εκεί υπάρχει μία «Παιδική Χαρά». Από εκεί ξεκινούσε ο δρόμος προς το «Μέγα Ρέμα», ο δρόμος που ενώνει . . . δύο γεφύρια, «το γεφύρι του Πράντζα» και «το γεφύρι στο Μέγα Ρέμα». Από αυτόν τον δρόμο οδήγησαν οι Ιταλοί (περίπου) 180 άνδρες του χωριού, ως ομήρους, στο στρατόπεδο της Θήβας, στις 28 Σεπτεμβρίου του 1942. (Ένας, μάλιστα, πήδηξε από το γεφύρι του «Πράντζα» και διέφυγε). Από αυτόν τον δρόμο, από το «Μέγα Ρέμα», μπήκαν οι Γερμανοί στο χωριό μας, Καλοσκοπή, την Τρίτη του Πάσχα, στις 18 Απριλίου του 1944 και το έκαψαν. (Μπαίνοντας στο χωριό, στην θέση «Σκαπέρδα», δολοφόνησαν εν ψυχρώ τον **Ευθύμιο**

Μώρη «Μαλαμούλη», στο σπίτι του μπροστά στα μάτια της γυναίκας του και της μικρής κόρης του). Από αυτόν τον δρόμο περνούσαν και οι ταξιδιώτες από τα «πάνω χωριά». Ήταν ο **«κεντρικός δρόμος»**, από και προς το Χωριό. Ας τον περπατήσουμε !..

• **Το «γεφύρι του Πράντζα»**

Κατηφορίζοντας από του **«Ζώγου»** (Παιδική Χαρά), φτάνουμε στο «γεφύρι του Πράντζα», στο «μικρό Ρέμα», που ξεκινάει από την «Κρύα Βρύση» και ανταμώνει το «Μέγα Ρέμα» στην «Σμίξη». Περνάμε το γεφύρι και στρίβοντας αριστερά, είμαστε στα «Γαλανέικα». Ας κάνουμε μία (την πρώτη) στάση.

• **Τα «Γαλανέικα»** – Μία γειτονιά που χάθηκε. Μία γειτονιά που . . . μετακόμισε.

Στα «Γαλανέικα», στην μικρή αυτή γειτονιά, ήταν (6) σπίτια : Του Ιωάννη Χαμηλού (Τερλίγκα), του Γεωργίου Τομαρά (Γαλάνη), του Λεωνίδα Κουφού (Λεωνιδάκη), του Ιωάννη Βάρσου (Τρικούπη), της Ασπασίας Δανιήλ (Κοκράνη) και του Ευθυμίου Τούμπα (Καψάλη). Τα σπίτια κήκαν στον πόλεμο και έτσι η γειτονιά χάθηκε. Τρεις από αυτούς, ο Γεώργιος Τομαράς (Γαλάνης), ο Λεωνίδας Κουφός (Λεωνιδάκης) και ο Ιωάννης Βάρσος (Τρικούπης) έχτισαν καινούργια σπίτια στο «Στρογγυλό», δημιουργώντας μία νέα γειτονιά. Έτσι η (μισή) γειτονιά μετακόμισε στο «Στρογγυλό».

Στα «Γαλανέικα», ο δρόμος χωρίζεται σε δύο δρόμους. Ο ένας πηγαίνει προς τα «Κουτμανέικα», αλλά εμείς θα συνεχίσουμε, **«Αναζητώντας τον χαμένο δρόμο»**, τον παλιό κεντρικό δρόμο, προς την «Σκαπέρδα». Όμως θα δυσκολευτούμε, γιατί ο δρόμος που παλιά έσφυζε από κίνηση και ζωή, σήμερα, σχεδόν, δεν υπάρχει. Έχει κλείσει από τα «κλαριά» και τα βάτα. Αυτό το τμήμα του δρόμου ήταν το πιο δύσκολο, για τα φορτωμένα ζώα, γιατί είναι γεμάτο μεγάλα χαλίκια και για αυτό το έλεγαν, «ο χαλιάς». Κατεβαίνοντας τον «χαλιά», φτάνουμε στην «Σκαπέρδα». Εδώ θα κάνουμε την δεύτερη στάση.

• **Η «Σκαπέρδα»**

Παλιότερα θα πίνουμε νερό από την βρύση με την μεγάλη «Πέτρινη Κούπα». Σήμερα, ο τοίχος της βρύσης έχει πέσει και η «Πέτρινη Κούπα» είναι χωμένη. Στην «Σκαπέρδα», υπήρχαν δύο σπίτια, το σπίτι του Κώστα Λιάκου (Λιακοσταμάτη) και το σπίτι του Ευθυμίου Μώρη (Μαλαμούλη). Όσοι πήγαιναν προς το χωριό, έκαναν μία στάση στην βρύση της «Σκαπέρδας», για να ξεποστάσουν οι ίδιοι και να ποτίσουν τα ζώα τους.

Η «Σκαπέρδα» (στην Αρχαία Αθήνα) ήταν είδος παιδιάς (παιχνιδιού), στις εορτές των «Διονυσίων», κατά την οποία οι δύο αντίπαλοι παίκτες κρατούσαν, με την πλάτη γυρισμένη ο ένας στον άλλον, πάνω από τον ώμο τους τα άκρα ενός σχοινού περασμένου από την οπή (τρύπα) στην κορυφή μιας δοκού κάθετα στερεωμένης στο έδαφος, προσπαθώντας ο κα-

θένας να σύρει τον αντίπαλό του έτσι ώστε να ακουμπήσει με την πλάτη στην δοκό, οπότε και ανακηρυσσόταν νικητής. **«Καί πᾶν τό δυσχερές σκαπέρδα λέγεται καί ὁ πάσχων σκαπέρδης»** (Ησύχιος ο Αλεξανδρεὺς – «Λεξικόν», 5ος αιώνας μ.Χ.). Η φράση **«σκαπέρδαν ἔλκειν»** σήμαινε, το να δίνει κανείς έναν δύσκολο αγώνα.

• **Το «Μέγα Ρέμα»**

Αφήνοντας πίσω μας την «Σκαπέρδα» και περπατώντας σε ίσιο (σχετικά) δρόμο, φτάνουμε στην **«Βρυτούλα»** και από εκεί κατηφορίζοντας, σε λίγο, φτάνουμε στο «γεφύρι στο Μέγα Ρέμα». Το γεφύρι στο «Μέγα Ρέμα» κατασκευάστηκε το **1896**. Ήταν απαραίτητο για να περάσει κάποιος το «Μέγα Ρέμα», ιδιαιτέρως τον Χειμώνα που το ποτάμι φούσκωνε. Το **2019**, με έξοδα του «Συνδέσμου», έγιναν κάποια έργα στήριξης και συντήρησης. Η διαδρομή μας ολοκληρώθηκε. Ο χαμένος δρόμος είναι εδώ και μας περιμένει !..

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

• **Pontifex Maximus – «Κατασκευαστής Γεφυρών»**

Σύμφωνα με τον **Ησίοδο** (Θεογονία, 337 - 370), από τον **Ωκεανό** και την **Τηθύ** γεννήθηκαν τρεις χιλιάδες ποτάμιοι θεοί και αφού αναφέρει τους σπουδαιότερους μας λέει, ότι τα ονόματα των άλλων τα γνωρίζουν όσοι ολόγυρα κατοικούν. Οι άνθρωποι κατοικούσαν όπου υπήρχαν ποτάμια και πηγές, που είτε ήταν θεότητες ή προστατεύονταν από θεότητες, όπως οι νύμφες (αργότερα έγιναν νεράιδες). Οι άνθρωποι έπρεπε (και πρέπει) να είναι προσεχτικοί όταν έκαναν (ή κάνουν) επεμβάσεις στα ποτάμια.

Η λατινική λέξη **«Pontifex»** κυριολεκτικά σημαίνει **«Κατασκευαστής Γεφυρών»**. «Maximus» σημαίνει Ανώτατος, Ύπατος. Η θέση του «Κατασκευαστή Γεφυρών» στην Ρώμη ήταν πολύ σπουδαία. Ο ποταμός Τίβερης, που την διασχίζει, είχε ιερή σημασία για τους Αρχαίους Ρωμαίους και μόνο ένας ευσεβής Ρωμαίος επιτρεπόταν να αλλοιώσει τον ποταμό, κατασκευάζοντας Γέφυρες. Αργότερα, «Pontifex Maximus» ή Ύπατος Ποντίφηκας σήμαινε «Αρχιερέας». Με την επικράτηση του Χριστιανισμού ο τίτλος αυτός παρέμεινε. Επίσημα χρησιμοποιήθηκε τον 6ο αιώνα και από τότε μέχρι σήμερα, «Pontifex Maximus ή απλά «Ποντίφηκας», ονομάζεται ο «Πάπας της Ρώμης».

Ευρώ. Κυκλοφόρησε το 2002. Στην πρόσθια όψη των τραπεζογραμματίων ευρώ και των δύο σειρών απεικονίζονται παράθυρα και πύλες. Τα στοιχεία αυτά συμβολίζουν το ανοιχτό πνεύμα και το πνεύμα συνεργασίας στην Ευρώπη. **Οι γέφυρες** στην οπίσθια όψη συμβολίζουν την επικοινωνία μεταξύ των λαών της Ευρώπης, καθώς και μεταξύ της Ευρώπης και του υπόλοιπου κόσμου.

Νοέμβριος 2020

Επικοινωνία με τα μέλη του Δ.Σ.

Νάκος Γεωργίου, Πρόεδρος 6944736677, Ζωή Χαμηλού, Αντιπρόεδρος 6944388652
Βούλα Μημίνη, Γραμματέας 6944275361, Γιώτα Χριστοδούλου, Ταμίας 6979321905
Φώτης Βλάχος, μέλος 6977432261, Γιάννης Καλόγηρος, μέλος 6978476168
Ελένη Θεοχάρη, μέλος 6977413812

Από την Κοινωνική μας Ζωή

ΓΕΝΗΣΕΙΣ

Στις 2 Οκτωβρίου 2020 ο Παπαδόπουλος Τριαντάφυλλος και η Πίττα Βασιλική απέκτησαν το πρώτο τους παιδί που είναι αγόρι.

Στις 2 Οκτωβρίου 2020 ο Σπύρος Ρούσσος και η Γιώτα Τσιριμώνα (κόρη του Λεμονή και της Μαίρης Τσιριμώνα) απέκτησαν το δεύτερο παιδί τους που είναι αγόρι.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Ματθαίου Ευθύμιος του Μάνθου (1936 - 2020)

Την 1η Ιουλίου 2020 έφυγε από την ζωή ο Ευθύμιος Ματθαίου του Μάνθου. Γεννήθηκε στην Καλοσκοπή Φωκίδος,

όπου και έζησε τα παιδικά του χρόνια. Στα δύσκολα χρόνια του πολέμου κατέφυγε στην Λιβαδειά, στον θείο του και δασκαλο Κώστα Κεραμίδα. Δούλευε σκληρά και ταυτόχρονα πήγαινε στο Γυμνάσιο. Αγαπούσε με πάθος το διάβασμα. Τελειώνοντας το Γυμνάσιο πέρασε στην σχολή Δασονομίας με άριστα. Το 1963 παντρεύτηκε την Άννα Ταντανόζη από τον Άγιο Ιωάννη Σερρών και απέκτησαν δύο παιδιά τον Μάνθο και την Μαρία.

Λόγω της εργασίας του μετατέθηκε σε όλη σχεδόν την Ελλάδα. Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του έζησε στην Νικήτη της Χαλκιδικής. Ξεχώριζε για την ακεραιότητά του, το ήθος του, τις αρχές του, την προσήλωσή του στο υπηρεσιακό του καθήκον, την αφοσίωσή του στην οικογένειά του. Θαρραλέος, δυνατός, αρχοντικός, έζησε τη ζωή του με σεμνότητα και τιμιότητα.

Έφυγε από την ζωή την 1η-7-2020. Θα σε θυμόμαστε πάντα με αγάπη, τρυφερότητα και νοσταλγία.

Η οικογένειά σου.

Λευκαδίτου Μαρία συζ. Δημητρίου (1936-2020)

Στις 7 Ιουλίου 2020 έφυγε από κοντά μας η πολυαγαπημένη μας μητέρα και γιαγιά Μαρία Λευκα-

δίτου, σύζυγος Δημήτριου Γ. Λευκαδίτη.

Ήταν ένας σπάνιος άνθρωπος, η καλοσύνη της, η γαλήνη της φωνής της, οι συμβουλές της θα μας καθοδηγούν σε όλη μας τη ζωή. Πάντα με ένα καλό λόγο για όλους. Μας λείπει πολύ και θα μας λείπει για όλη μας την ζωή. Δεν θα σε ξεχάσουμε ΠΟΤΕ!

Τα παιδιά σου και η μονακριβή εγγονή σου.

Τούμπα Κωνσταντίνα συζ. Αθανασίου (1942 - 2020)

Στις 11 Οκτωβρίου 2020, ξημερώματα Κυριακής, έφυγε από την ζωή, ήσυχα, αθόρυβα,

η λατρευτή μας μητέρα και γιαγιά.

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Καλοσκοπή και ήταν κόρη του Μάνθου Ματθαίου και της Δήμητρας Κεραμίδα. Το 1962 παντρεύτηκε στην Αθήνα τον Αθανάσιο Τούμπα του Ευθυμίου και απέκτησαν δύο παιδιά. Την Αλεξάνδρα και τον Ευθύμιο. Μαζί με τον σύζυγό της, στο πλευρό του οποίου υπήρξε ακούραστη βοηθός και πολύτιμη συνεργάτης, διατηρούσαν για χρόνια ζαχαροπλαστείο στην Καλλιθέα και παλαιότερα στην Νέα Σμύρνη.

Υπήρξε από τους ανθρώπους εκείνους, που στο πέρασμά τους από την ζωή αφήνουν ανεξίτηλα τα ίχνη τους, το προσωπικό τους στίγμα, γι' αυτό η θύμησή τους μένει βαθιά χαραγμένη στην μνήμη μας, δεν σβήνει ποτέ. Ήταν ένας άνθρωπος με σπάνια και πλούσια αισθήματα, με καθαρότητα καρδιάς και μοναδική εσωτερική ομορφιά. Ένας άνθρωπος απλός, χαρισματικός, ευγενής, αξιοπρεπής, περήφανος, φιλότιμος, γενναιοδωρος, αξιαγάπητος, πλημμυρισμένος από αγάπη, έγνοια και διάθεση προσφοράς σε όλους τους ανθρώπους. Ιδιαίτερα αποσιωπημένη στην οικογένειά της, στοργική και τρυφερή μητέρα, προστατευτική γιαγιά, έτοιμη πάντα να προσφέρει απλόχερα τον εαυτό της. Αναζητούσε την ομορφιά και την τελειότητα σε ότι έκανε, αγαπούσε με πάθος τα λουλούδια και αντιμετώπισε τη ζωή με χαμόγελο, αισιοδοξία, θάρρος και δύναμη, ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές,

δίνοντας με αυτό τον τρόπο μαθήματα ζωής.

Για μας, την οικογένειά της, ο θάνατός της, έπεσε σαν κεραυνός στην ζωή μας, σβήνοντας το φως που αγκάλιαζε και ζέσταινε την ψυχή μας, φώτιζε και γέμιζε την ζωή μας.

Από δω και πέρα, τίποτα δεν θα είναι όπως πριν, γιατί,

«Δίχως την δική σου αγάπη δύσκολα περνάει ο καιρός
Δίχως την αγάπη σου αγάπη είναι ο κόσμος πιο μικρός»

Καλό σου ταξίδι και καλό Παράδεισο. Άγγελος θα είσαι ανάμεσα σε Αγγέλους.

Η οικογένειά σου..

Δανιήλ Νικόλαος του Γεωργίου (1930 - 2020)

Έφυγε από τη ζωή στις 24 Οκτωβρίου 2020 σε ηλικία 90 ετών. Γεννήθηκε στην Καλοσκοπή στις

30/9/1930 από τον Γεώργιο Δανιήλ και την Αργυρώ Κολοκούθα από τη Στρώμη.

Τα πρώτα του χρόνια τα πέρασε στη Θεσσαλονίκη όπου ο πατέρας του διατηρούσε εκεί γαλακτοπωλείο. Μετά την κήρυξη του Β' παγκοσμίου πολέμου πούλησαν τα υπάρχοντά τους και επέστρεψαν στο χωριό, χάνοντας όμως σύντομα τα χρήματά τους λόγω του πληθωρισμού (βγήκαν τα εκατομμύρια).

Το 1947, με τον εκτοπισμό των κατοίκων της Καλοσκοπής, βρέθηκαν οικογενειακώς στη Λαμία. Εκεί ξεκίνησε να δουλεύει στην ΑΜΑΚ μια τεχνική εταιρία που ασχολείτο με την κατασκευή του σιδηροδρομικού δικτύου της χώρας όπου πήρε τις πρώτες γνώσεις του σαν τεχνικός. Τέσσερα χρόνια αργότερα, με τον επαναπατισμό, η οικογένεια επέστρεψε και πάλι στην Καλοσκοπή. Το 1956 παντρεύτηκε την Βασιλική Ζούγρου. Το 1961 μετοίκησαν στην Αθήνα. Εργάστηκε αρχικά στην εταιρεία του συντοπίτη Ζαχαρία Πριόβολου (ΖΑΠ) μέχρι το κλείσιμό της και στη συνέχεια στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών, ενώ παράλληλα διατηρούσε με τη σύζυγό του κατάστημα τροφίμων στην Κυψέλη. Συνταξιοδοτήθηκε το 1996, περνώντας από και και μετά πολλούς μήνες στην Καλοσκοπή. Στις Δημοτικές εκλογές του

2006 εκλέχθηκε στο κοινοτικό συμβούλιο όπου εργάστηκε με ζήλο. Απέκτησε δύο παιδιά, τον Γιώργο και τη Ρούλα. Ήταν άξιος, εργατικός και έντιμος, με σεβασμό στον συνάνθρωπο.

Η οικογένειά του

Πολίτης Μιχαήλ του Αντωνίου (1933 - 2020)

Στις 2 Νοεμβρίου 2020 απεβίωσε ο Πολίτης Μιχαήλ, ένας άνθρωπος, που γνώρισε την Κα-

λοσκοπή, ως γαμπρός, όμως την αγάπησε και την τίμησε σαν δική του γη και τόπο καταγωγής, την επισκεπτόταν δε ανελλιπώς μέχρι και τον εφετινό Αύγουστο. Προς τιμήν του, κατά την εξόδιο ακολουθία, που πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 3 Νοεμβρίου στον Ιερό Ναό Αγίου Αρτεμίου Γούβας, στον οποίο υπηρέτησε, ως επίτροπος για 20 ολόκληρα χρόνια, αναγνώστηκε το παρακάτω αποχαιρετιστήριο σημείωμα του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας:

Βιογραφικό σημείωμα
ε. α. Σμηνάρχου (ΤΗΓ) Πολίτη Μιχαήλ του Αντωνίου.

Με βαθιά θλίψη συγκεντρωθήκαμε εδώ σήμερα, για να αποχαιρέτησουμε τον εκλεκτό συνάδελφο Σμχο Πολίτη Μιχαήλ που γεννήθηκε στην Άνδρο το 1933. Κατατάχτηκε στη Σχολή Τεχνικών Υπαξιωματικών Αεροπορίας του 1953, ονομάστηκε Σμνίας το 1955 και αποστρατεύτηκε το 1987 με το βαθμό του Σμχου.

Κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του υπηρέτησε ευδόκιμα σε διάφορες Μονάδες της Πολεμικής Αεροπορίας και συγκεκριμένα:

111, 112, 114, 115, 116 Πτέρυγα Μάχης, 123 Πτέρυγα Τεχν. Εκπ. 128 Σμηναρχία Εκπαίδευσης, 121 Πτέρυγα Εκπ. Αέρος, Γενικό Επιτελείο Αεροπορίας, 202 Κρατικό Εργοστάσιο Αεροσκαφών, 201 Κέντρο Εφοδιασμού Αεροπορίας, Σχολή Ικάρων.

Σε αναγνώριση των υπηρεσιών του η Πολεμική Αεροπορία του απένειμε τα παρακάτω παράσημα και μετάλλια:

Μετάλλιο Ευδόκιμου Υπηρεσίας Γ' Τάξης, Μετάλλιο Ευδόκιμου Υπηρεσίας Β' Τάξης, Μετάλλιο Στρατιωτικής Αξίας Β' Τάξης, Ταξίαρχη Τάγματος

του Φοίνικα, Χρυσό Σταυρό της Τιμής

Η Πολεμική Αεροπορία τιμώντας την προσφορά του τον κατευδώνει στην τελευταία του κατοικία.

Ο Πανάγαθος Θεός ας απαλύνει τον πόνο των οικείων του και ας τους δώσει κουράγιο υπομονή και παρηγοριά.

Αιωνία του η μνήμη!

**Θεοχάρη Αικατερίνη
σύζυγος Δημητρίου
(1937 - 2020)**

Στις 9 Νοεμβρίου 2020 έφυγε από τη ζωή η Θεοχάρη Αικατερίνη το γένος Τριανταφυλοπούλου.

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Αίγιο Αχαΐας στις 28-05-1937. Απόφοιτος της 8ης και αγγλομαθής, εργάστηκε για 11 χρόνια σε πολυκατάστημα του Αιγίου, στο οποίο κρατούσε τα βιβλία της επιχείρησης, για τα οποία ήταν υπεύθυνη. Ήταν το δεξί χέρι του Γούνα, ιδιοκτήτη του μαγαζιού. Ανέβηκε στην Αθήνα το 1969, όταν και αρραβωνιάστηκε τον Δημήτρη Θεοχάρη με τον οποίο και απέκτησε τρία παιδιά, τον Γιώργο, την Ελένη και την Βασιλική. Μας μεγάλωσε με αγάπη, στοργή και φροντίδα και ήταν το σύριγγμά μας, μετά τον χαμό του πατέρα μας. Αγαπημένη νύφη του πεθερού της, Γιώργου Θεοχάρη, ο οποίος πάντα την παίνευε και καμάρωνε για την εξωτερική και εσωτερική της ομορφιά, καθώς και για το πόσο προκομμένη και αφοσιωμένη μάνα, σύζυγος και νύφη υπήρξε. Παρ' όλο που επισκεπτόταν μόνο για δέκα μέρες την Καλοσκοπή, την αγαπούσε και μίλαγε με χαρά για την ομορφιά του χωριού και των ανθρώπων της. Αν και η ίδια προκομμένη, ένιωθε μεγάλο θαυμασμό για τις νοικοκυρές του χωριού και τις περιφημες πίτες και καρυδόπιτες. Η Κατίνα δεν χόρευε συχνά αλλά απολάμβανε και διασκεδάζε με τα πανηγύρια που γίνονταν στο χωριό μας. Θαύμαζε και καμάρωνε τους «Κουκουβιστιανούς» για το πόσο λεβέντικο σάμικο χόρευαν και χαιρόταν ιδιαίτερα για την αγάπη και την καλοσύνη που εισέπραττε. Μόλις έφτανε στην Καλοσκοπή ερχόντουσαν να την καλωσορίσουν με ένα ζεστό χαμόγελο φιλετώντάς την. Ενδεικτικά θα αναφέρω, το περίφημο δυσέυρετο κατσικίσιο γάλα που αγαπούσε πολύ, το τηγανόψωμα,

τις πίτες και όλων των ειδών τα φιλέματα, που πρόσφεραν με αγάπη στην όμορφη Αιγιώτισσα. Και εκείνη όμως, πάντα είχε προετοιμάσει να τους προσφέρει λίγα λεμόνια και γλυκά του κουταλιού από το Αίγιο. Όνειρο της ζωής της ήταν να αποκτήσει παιδιά κ' εγγόνια. Τον Ιούλιο του 2020 απέκτησε τον εγγονό της, τον οποίο χάρηκε έστω και για λίγο. Με συγκίνηση, χαμόγελο και ευγνωμοσύνη δεχόταν το αίμα που πρόσφεραν οι «Κουκουβιστιανοί» στην Αιγιώτισσα νύφη. Σας ευχαριστούμε πολύ όλους, για την αγάπη που δείξατε στην Ωραία Αιγιώτισσα. Γιώργος, Ελένη, Βασιλική.

**Καρυωτάκη Ευθυμία
(1930 - 2020)**

Στις 23 Νοεμβρίου 2020 έφυγε από τη ζωή η Ευθυμία Καρυωτάκη, το γένος Κωνσταντίνου Τούμπα. Μεγάλωσε και έζησε στην Καλοσκοπή. Άξια και εργατική, ήταν γυναίκα και άντρας μαζί, για τον γιο της Μιχάλη. Τα τελευταία χρόνια ζούσε στην Λειβαδιά, από όπου έφυγε για το μεγάλο ταξίδι.

Καλό Παράδεισο! Θα είσαι πάντα κοντά μας.
Η οικογένειά της.

**Μπουκουβάλα Γεωργία
(1930 - 2020)**

Στις 25 Νοεμβρίου 2020 έφυγε από κοντά μας, σε ηλικία 90 ετών, η Γεωργία Μπουκουβάλα σύζυγος Απόστολου Μπουκουβάλα.

Ο ενταφιασμός της έγινε στην Αθήνα στο τρίτο κοιμητήριο.
Αιωνία της η μνήμη!

**Τούμπας Αθανάσιος
του Ευθυμίου
(1928 - 2020)**

Στις 26 Νοεμβρίου 2020, λίγες μέρες μετά το θάνατο της πολυαγαπημένης μας μητέρας και γιαγιάς, Κωνσταντίνας Τούμπα, έφυγε από τη ζωή και ο λατρεμένος μας πατέρας και παππούς, νιώθοντας ίσως ότι η ζωή του, μετά την απώλεια της αγα-

πημένης του συντρόφου, έχει χάσει πλέον το νόημά της.

Είναι δύσκολο να περιγράψεις σε λίγες γραμμές, την ζωή και την φαισιονομία ενός ανθρώπου τόσο ξεχωριστού, τόσο αγαπητού, όχι μόνο για μας την οικογένειά του, αλλά και για όσους τον γνώρισαν, φίλοι, συγγενείς, συνάδελφοι, ακόμα και άγνωστοι άνθρωποι που έτυχε να βρεθούν κοντά του. Γιατί ολάκερος ξεχείλιζε από αγάπη, καλοσύνη, γενναιοδωρία και ανιδιοτέλεια. Στοιχία που τον χαρακτήριζαν από τότε που ξεκίνησε από την γενέτειρά του, την Καλοσκοπή, μετά τα δύσκολα χρόνια της Κατοχής, για να έλθει στην Αθήνα, να δουλέψει, να στηριχθεί στα πόδια του και να κτίσει την ζωή του, όπως ήθελε. Με τιμότητα και αξιοπρέπεια. Και το κατόρθωσε, παρά τις αντίξοες συνθήκες που επικρατούσαν στην μεταπολεμική Αθήνα. Δούλεψε, από το πρωί μέχρι το βράδυ, στην αρχή σε διάφορες δουλειές, αλλά πάντα γεμάτος όρεξη, απίστευτη αντοχή και αξιοθαύμαστη εργατικότητα. Δούλεψε αρκετά χρόνια στο «Διεθνές», ένα από τα πιο φημισμένα ζαχαροπλαστεία της εποχής και παράλληλα μαθήτευσε σε μία σχολή ζαχαροπλαστικής. Κατάφερε να γίνει ένας εξαιρετος ζαχαροπλάστης. Το 1962 παντρεύτηκε την Κωνσταντίνα, το γένος Ματθαίου και απέκτησαν δύο παιδιά, την Αλεξάνδρα και τον Ευθύμιο. Παράλληλα με την δουλειά του και προκειμένου να αντεπεξέλθει στις οικονομικές δυσκολίες της εποχής, διατηρούσε κυκλική σε κινηματογράφους, όπως το «Rex» στο Φάληρο, το «ΜΑΜΑΪ» στο Μοσχάτο κ.λ.π. Αργότερα άνοιξε το δικό του ζαχαροπλαστείο, αρχικά στη Νέα Σύμωρη και κατόπιν στην Καλλιθέα, που ξεχώριζε για τις υπέροχες πρωτοχρονιάτικες πίτες και τα πεντανόστιμα πολύτιμα τσουρέκια. Σε όλη του την ζωή κατάφερε να έχει μία σχέση ζεστή, ζωντανή, αληθινή με τους ανθρώπους. Προσπαθούσε να διατηρεί επαφή και επικοινωνία με όλους και γι' αυτό σε γιορτινές μέρες και κυρίως στην ονομαστική του εορτή, το τηλέφωνο δεν σταματούσε να χτυπά ούτε λεπτό. Η ακεραιότητα του χαρακτήρα του, το ήθος του, οι αρχές του, η μεγαλοψυχία του, τα αθώα πειράγματα που έκανε στους φίλους του, η κοινωνικότητά του, η ανεπιτήδευτη γλυκύτητά του, η ηχηρή ευγένειά του, η αστείρευτη εργατικότητά του, η αγάπη για τον τόπο του, είναι μερικά μόνο από τα στοιχεία

που τον χαρακτήριζαν. Για μας την οικογένειά του, τα παιδιά του, το εγγόνι του, υπήρξε το πρότυπο του πατέρα και παππού που λαχταράει να έχει κάθε παιδί, διότι ήταν πάντα ένα θερμοκήπιο αγάπης, πρόθυμος να ικανοποιήσει κάθε μας επιθυμία, προκειμένου να μας βλέπει χαρούμενους και ευτυχισμένους.

Με τον θάνατό του, χάνεται ένα ολόκληρο κομμάτι της ζωής μας που ήταν συνδεδεμένο μαζί του, όμως η θύμησή του θα παραμείνει για πάντα ανεξίτηλη στην ψυχή μας και στην σκέψη μας, όπως ανεξίτηλο θα παραμείνει και το αποτύπωμά του στην επίγεια διαδρομή του.

Καλό ταξίδι και καλό παράδεισο.

Η οικογένειά σου

**Μαρία Βλάχου σύζυγος
Παναγιώτη
(1940 - 2020)**

Την 1 Δεκεμβρίου 2020 έφυγε από τη ζωή η Μαρία Βλάχου σύζυγος Παναγιώτη. Αγαπημέ-

νη μας, Θα σε θυμόμαστε πάντα με πολλή αγάπη, ως έναν άνθρωπο που με ήθος και αξιοπρέπεια μεγάλωσε τις κόρες της κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες και είχε την ευτυχία να προσφέρει τα πάντα στις εγγονές της.

Όλοι όσοι σε γνώρισαν είχαν να πουν για εσένα μόνο πόσο γλυκιά και δοτική ήσουν. Αριστο παράδειγμα για τις κόρες, τις εγγονές αλλά και τους γαμπρούς σου.

Δύσκολο και άδικο το τέλος αλλά πάλι επέδειξες το μεγαλείο του θάρρους και της αγωνιστικότητάς σου. Ένας άνθρωπος που λάτρευε την ζωή και πάλεψε μέχρι τέλους. Τώρα πια ξεκουράστηκες και πήγες ήρεμη και πλήρης να συναντήσεις τους αγαπημένους σου.

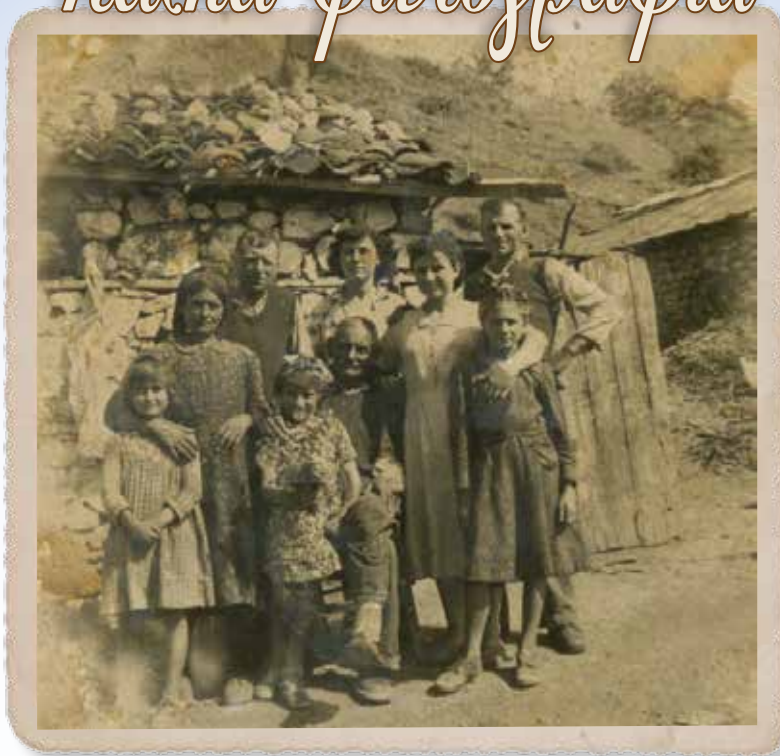
Καλό ταξίδι, ο Θεός να σε αναπαύσει!

Η οικογένειά σου

Στις 15 Δεκεμβρίου 2020 έφυγε ξαφνικά από τη ζωή ο **Χαράλαμπος Αντωνίου του Κωνσταντίνου** σε ηλικία 81 ετών. Εξαιρετος άνθρωπος και αγαπητός σε όλους τους συγχωριανούς.

Αιωνία του η μνήμη!
Περισσότερα, για τον εκλιπόντα θα δημοσιευτούν στο επόμενο τεύχος του δελτίου μας.

παιδιά φιντογραφία

Ιούνιος 1955. Από αριστερά οι ενήλικες: Μαρία Βλάχου, Γιάννης Βλάχος (Βλαχόγιαννος) Χρυσούλα Κατσιανιώτη – Τσούτσουρα, Μαρία Κατσιανιώτη – Αντωνίου, Κώστας Κατσιανιώτης, Φώτης Ν. Βλάχος (Καθήμενος).

Από αριστερά τα κορίτσια: Ελευθερία Βλάχου – Χαραλάμπους, Γεωργία Τούμπα – Χασιακού, Παρασκευή Βλάχου – Γεωργίου.

Φωτο: από το αρχείο της Ελευθερίας Χαραλάμπους

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου
Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας «Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ»
και η Εξελεγκτική Επιτροπή
σας εύχονται
ευτυχισμένο το 2021!